

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Maddrax-06-V_bilem_pekla.PDB

PDB Name: Maddrax-06-V_bilem_pekla

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 29.5.2004

Modification Date: 29.5.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

At' už svět prošel jakýmikoliv krutými změnami, boj o přežití zůstal stejný jako za starých časů.

Hlasitý bzukot naplnil chladný večerní vzduch. Vážce podobná štíhlá velká belita pronásledovala pestrou lišetu, která se prudce mávající křídly snažila pronásledovatele uniknout. Divoká honba pokračovala ve spleti větví jednoho stromu, ale nadlouho neměl motýl žádnou šanci. Belita mu neúspěšně zůstávala v patách. Konečně hmyz s nápadně zbarvenými křídly dostihla. S posledním zlostným zabzučením se vrhla na svou oběť a zaryla svá dlouhá kusadla do jeho těla. Křuplo to, jak se ochranný chitínový pancíř lišety prolomil. Vytryskla bělavě žlutá tekutina, kterou belita hltavě vysála...

Během okamžiku byla nasycena a pustila svou oběť, která jako neživá slupka padla k zemi. Belita bzučíc stoupala vzhůru, aby se porozhlédla po nové kořisti - když vtom zasvištěl vzduchem kámen velký jako pěst a hmyz, který se právě s vířením křídel zastavil, naplno zasáhl.

Rána roztříštila jeden pár belitinych křídel. Zvíře se instinktivně pokoušelo udržet se ve vzduchu tím, že o to rychleji máchalo zbylými dvěma křídly - marně. Po hlavě se zřítilo k zemi a s tupým žuchnutím dopadlo na lesní půdu. V příštím okamžiku už zasvištěla ostrá čepel a oddělila hlavu hmyzu od jeho protáhlého těla.

Aruula vydala ze sebe radostný výkřik, popadla jako paži dlouhé torzo usmrcené belity a triumfálně ho zvedla nad hlavu. "Maddraxi! Podívej, co jsem ulovila - naše večere..."

O něco málo později se už zvíře opékalo na dlouhém rožni nad praskajícím ohněm. Aruula zkušenými pohyby belitu připravila, odtrhla nohy a pahýly křídel. Nyní, v žáru ohně, začal modře se lesknoucí

chitinový pancíř, který pokrýval tělo hmyzu, měnit barvu do černa. Stále znovu rýpala Aruula do pancíře malým dřevěným klacíkem, aby tak zkoušela, zda je připravované maso už hotové.

"Je to lahůdka," prohlásila, pyšně se usmívajíc. "Ne lehké, chytit belitu a připravit."

"Ach, opravdu?" Matt, který seděl na pahýlu stromu na druhé straně ohně, věnoval své společnosti nepřilís nadšený pohled.

"Tys ještě nikdy žádnou belitu nejedl?" vyptávala se Aruula se směsí nevíry a podivu.

"V poslední době ne," odvětil Matt suše. "V mém kmenovém bistru byly právě vyprodané."

"Co ty tím myslíš?" Barbarka pozvedla obočí a svráстила čelo pod hřívou svých zcuchaných vlasů.

"To byl jenom vtíp," řekl Matt a odmávl to pohybem ruky. "V mé době existovaly takové druhy občerstvení... rychlé restauranty, rozumíš? Tam jsi jednoduše přišla a objednala sis, cos chtěla..." Mattův obličej vzal na sebe téměř zasněný výraz. "Páni, jak já bych si teď dal takový dvojité hamburger s hranolky a s ledovou colou..."

Aruula na něj nechápavě pohlédla. Pro ni to znělo úplně tak, jako by její druh recitoval nějakou tajemnou kouzelnou formuli, jejíž smysl se nenávratně ztratil už před staletími. Přesto však na základě svých telepatických schopností vytušila, že Maddrax má proti hmyzí lahůdce určité výhrady.

"Ty nemáš rád belity," konstatovala.

"Ale jistě," řekl Matt s povzdechem. "Jen mně tu potvoru zabal mezi dva krajíčky chleba a namaž to pořádně hořčicí a kečupem a pak to snad půjde..."

Zpozoroval stín, který se položil na Aruuliny rysy a poznal, že se jí dotkl.

Matt se proklel do idiotů. Musel se už konečně naučit zvyknout si na zákony a zvláštnosti tohoto nového světa, v němž proti své vůli ztroskotal. Nemělo žádný smysl vzpírat se proti běžným, každodenním věcem, i když občas vypadaly úplně odporně.

"Na druhé straně," zamumlal, "chutnala ta věc dost fádně. Myslím tím, každý to jedl - ale možná že to nikdo ani neshledával jako skutečně dobré..."

"Tak tedy zkusíš tu belitu?" zeptala se Aruula s nadějí.

"No jasně." Matt vykroužil na tváři jakousi rádoby úsměvnou grimasu a také přes Aruuliny rysy přelétl náznak úsměvu.

Mladá žena sňala rozen z ohně a stáhla z něj opečený hmyz. S ostrým prasknutím se pancíř rozlomil a vyvalilo se z něj bílé maso, které se pečením zpevnilo.

Aruula z něj vzala jednu porci, položila ji na list velký jako talíř a podala ji Mattovi. Ten si vzal svůj díl trochu váhavě a opatrně si k masu napřed přičichl. Nakonec odhodlaně sáhl doprostřed bílé masy a dal si jedno sousto do úst - a musel uznat, že to očekával horší. Chuť, kterou maso mělo, nemohl dost dobře zařadit. Něco mezi humřem a starým roztaveným camembertem.

"No?" zeptala se Aruula celá nedočkavá.

"Docela dobré," odušil Matt - a znovu se podivil, jak si člověk dokáže zvyknout i na ty nejpodivnější věci.

Zatímco jedli, domlouvali se na další trase cesty. Matt musel nahlédnout, že neplánovitě, náhodné pátrání po nezvěstných kopilotech zatím nic užitečného nepřineslo. Než by ho to mělo dovést do podobné smrtící situace jako v Římě a v Miláně, bude lepší protlouci se nějak k jeho někdejší letecké základně v Berlíně - Köpenicku. Doufal, že jeho zbývající tři kamarádi z letky, jsou-li ještě naživu, budou považovat toto stanoviště rovněž za logické místo srazu s ostatními - jinak neměl žádnou naději, že se s nimi ještě někdy uvidí. Dva z nich už nežili. Irvin "Big boy" Chester našel smrt v Římě jako gladiátor, profesor Dr. Jacob Smythe zešlel a vrhl se na pospas krvežíznivé bestii.

Mattův plán měl ovšem jednu vadu na kráse: mezi nimi a tím, co kdysi bývalo Německem, ležel nebezpečný horský řetěz Alp, které byly nyní následkem tektonických otřesů po nárazu komety ještě vyšší, divočejší a neschůdnější. Překonání je bude další etapový cíl. Jestli to dokážou živí, to se ještě uvidí...

"Kdy se dostaneme do toho města, o kterém jsi mluvila?" obrátil se Matt k Aruule, která nadšeně hltala svou porci belity.

"Zítřka," odvětila s plnou pusou. "Ohnivá židle nás tam donese."

Matt se musel usmát. Bylo opravdu komické, že pojem, který Aruula instinktivně zvolila pro motorku, již

ukořistila v krvavé pevnosti, byl identický s dřívějším běžným lidovým označením. Zkoušel své družce vysvětlit, co vlastně ta věc, na níž už několik dní jeli, ve skutečnosti je, ale barbarka odmítala nazývat ji jejím pravým jménem.

A proč také? ptal se Matt rezignovaně sám sebe. Ve světě, v němž se na minulost pamatoval jenom on sám, nehrálo žádnou roli, jak se věci správně jmenují. Byl to nový čas a nový svět - a on byl vlastně jenom relikv z dávno uplynulých dní.

To přivedlo jeho myšlenky k obojživelnému džípu, který museli kvůli poruše na motoru opustit. Mattovi zůstaly k dispozici ještě dva kanystry s benzínem. Jeden z nich byl zatím už prázdný. Jak daleko se ještě asi dostanou, než budou muset už definitivně jít pěšky?

Aruula zpozorovala, že nálada jejího druha poklesla na nulu. Nejen díky svým telepatickým schopnostem, nýbrž i proto, že se už během uplynulých týdnů naučila číst z výrazu Maddraxovy tváře, i když jeho mimika byla úplně jiná než u mužů ze Sorbanovy hordy.

Barbarka odložila stranou list, sloužící jí jako talíř, a otřela si ústa. Pak se zvedla a vláčnými a pružnými kroky obešla oheň.

"Aruula ví, co Maddraxovi chybí," řekla jen.

"Tak?" Matt pochybovačně pozvedl obočí. "A co?"

"Vyprávěls mně o tom," opáčila Aruula a tajuplný úsměv zahrál při tom na její divoké, ale hezké tváři. Odhodila kožešinový plášť, který nosila na svých jemných ramenou a odhalila tak své tělo, které až na bederní zástěrku z kůže bylo nahé.

"Myslím," řekla, když se k němu sklonila a své rty přitiskla na jeho, "že vy tomu říkáte zákusek..."

Hned při východu slunce se znovu chystali na cestu. Aruula posbírala to málo, co vezli s sebou, a Matt podrobil vozidlo krátké prohlídce.

Hraničilo se zázrakem, že ta věc vůbec fungovala - Smythe ji zflikoval dohromady z různých částečně zrezavělých kusů. S trochou štěstí se snad dostanou do nejbližšího města, o němž Aruula mluvila. Tam "ohnivou židli" vymění za nějaký jiný dopravní prostředek.

Poskládali svůj majetek a nasedli. Aruula vylezla na zadní sedadlo za Mattem, svůj dlouhý meč v kožené pochvě na zádech. Matt ještě stále nosil svou olivově zelenou pilotní uniformu - overall se všemi jeho početnými kapsami a funkcemi se ukázal jako všestranně užitečný. Nyní už ovšem byl v dosti ubohém stavu.

Matt nakopl motor. Ten zaburácel - cizí zvuk uprostřed okolní divočiny.

Aruula rozpustile zavýskla. Matt přidal plyn a motocykl vyrazil kupředu, kodrcaje po nerovné, silnými kořeny prorostlé lesní půdě.

Protože neexistovala žádná stezka, musel si Matt horko těžko hledat cestu přes porost a husté křoví. V divoké slalomové dráze to šlo mezi stromy, z nichž některé byly tak tlusté a mocné, že by je ani pět mužů nedokázalo obejmut.

Matt si mimoděk připomněl jeden výlet, na nějž ho vzal otec, když byl ještě dítě. Navštívili tehdy sekvojové lesy na severním pobřeží Kalifornie - mohutné giganty s červeným dřevem, které se svými větvemi natahovaly až téměř k obloze. Přesně tak to vypadalo i tady - s tím rozdílem, že to bylo všechno jiné než bezstarostný výlet. A tentokrát se také nevyskytovaly ty obrovské skoro jako člověk vysoké houby, které sem a tam trčely z lesní půdy.

Skřek dravého ptáka, kterého vyplašil hluk motoru a který teď opisoval nad vrcholky stromů své kruhy, připomněl Mattovi, že v tomto cizím nepřátelském světě je nutno být pořád na stráži. Pohlédl nahoru a uviděl stín ve tvaru obrovského netopýra.

"Batera!" vykřikla Aruula - a Matt si zase znovu uvědomil, že se v tomto tajupném světě budoucnosti musí ještě moc učit.

Čím dál postupovali k severovýchodu, tím byl les světlejší. Stromy byly nižší, ztlustělé a deformované, a posléze se postupně ztrácely v pahorkaté, skalními úlomky a bludnými balvany poseté krajině, nad níž se klenula ocelově modrá obloha.

Matt zamířil směrem, který mu Aruula ukázala.

Asi po dvou hodinách jízdy přes ploché hřbety kopců a roklemi, jimiž protékaly říčky a potoky a mezi jejichž skalnatými stěnami se rachot motoru až strašidelně rozléhal, se dostali do širokého údolí. Na jedné zakulacené vyvýšenině, odkud se celá mělká kotlina dala dobře přehlédnout, Matt zastavil.

"Vidíš?" zeptala se Aruula. "To je ono! Gaffar!"

Matt přikývl.

Před nimi, na úpatí pahorku, ležela roztažená osada. Domky, z jejichž komínů vystupovaly tenké sloupce kouře, byly zčásti zřízeny na ruinách, zčásti vystavěny ze dřeva a ze zbytků, pocházejících z dávno uplynulých časů. Byly masivní a jen o jednom poschodí a tvořily několik ulic a jedno velké prostranství, rozkládající se uprostřed vesnice.

Tam právě probíhal trh. Na nespočetných stáncích nabízeli kupci své zboží, vykřikovali, smlouvali a šidili. Matt kývl.

Trh v Gaffaru byl jejich cíl - zde možná najdou nějaký dopravní prostředek, který by je mohl dopravit přes Alpy na sever.

Matthew zařadil rychlost a přidal plyn.

Krkolomným tempem se motocykl řítí po svahu dolů a zamířil k bráně osady. Byly tam sice stráže - hromotluci v hrubých kožených oblecích, třímající oštěpy a "štíty", což nebylo nic jiného než kovové disky, zdobící kola někdejších automobilů - ale jinak nebyla osada nijak zvlášť opevněna. Důkaz toho, že krajina byla poměrně bezpečná.

Stráže si je měřily od hlavy k patě, když přijížděli po cestě, vedoucí do vesnice, ale nezadržely je. Jenom motocykl vzbudil - samozřejmě - jejich pozornost; vypadalo to téměř, že mají před ním strach. Na trhu za něj jistě budou moci získat dobrou cenu. Že je benzín už skoro vypotřebován a že poslední kontrola byla přinejmenším tak trochu opožděná, to Matt zrovna nepotřeboval věšet kupcům na nos...

Dostali se na hlavní ulici, kde vládl živý provoz. Hemžily se zde kupecké káry, naložené ovocem a zeleninou, vpřed se prodírala spřežení, tažená různými bizarními zvířaty od domestikovaných psích mutantů až po dlouhosrstá zvířata, jež Mattovi vzdáleně připomínala skot.

V divoké, klikaté jízdě se jejich stroj prodíral mezi povozy. Přitom vzbuzoval nelibost u některých dalších účastníků provozu; zaznívaly zlostné kletby a zvedaly se pěsti. Většinou se ale lidé řvoucí cizí příšeře polekaně vyhýbali.

Konečně se dostali do středu osady na velké tržiště. Matt se užasle rozhlížel kolem sebe. Pestrý ruch okolo a bohatost a mnohostrannost nabídek naň udělaly dojem.

Polední vzduch byl prosycen těžkou vůní koření. Na mnohých stáncích, jejichž majitelé většinou měli na sobě burnus a turban, byly nabízeny ty nejrozmanitější exotické esence. Na jiných se prodávaly různé druhy ovoce a zeleniny, na dalších zase nářadí a zbraně.

Aruule unikl varovný výkřik, když spatřila dvě šedočerné taratsy - ale hned se zase uklidnila vidouc, že bestie jsou na řetězu.

"Taratsí maso!" vykřikoval kupec v řeci jižanů. "Čerstvé taratsí maso! Zabijeme je před vašima očima..."

Matt se otrásl odporem - ale obří krysy zdaleka nebyly to nejhorší, co se na trhu nabízelo. Se znechucením zpozoroval jakési pódium, které stálo uprostřed tržiště a kolem nějž se tlačili rozpálení a slintající muži. Na pódiu stály mladé ženy, které kromě řetězů, jimiž byly spoutány jako ty taratsy, neměly na sobě vůbec nic. Také čerstvé maso, ale nevhodné ke konzumu. Nebo snad přece? Po svých dosavadních zkušenostech s Wulfany a s Nosfery byl Matt ochoten věřit o zdejší populaci téměř všechno...

"Otrokyně!" vychvaloval kupec své zboží, co mu hlas stačil. "Mladé ochotné otrokyně z Jižní země, zdravé a sladké..."

Matt cítil, jak se v něm probouzí jakýsi tlak, jenž ho nutí, aby proti této ohavnosti něco udělal - ale věděl také, že nemůže udělat vůbec nic. Tento svět si vytvořil své vlastní zákony; on zde byl cizinec. Jeho generace byla tak pyšná na to, čeho se jí počátkem nového tisíciletí pod pojmem "civilizace" podařilo dosáhnout. Ale většina z toho v tlaku drsných následujících staletí zase zakrněla nebo zcela vymizela.

"Tam vzadu," řekla Aruula a ukázala na jeden stánek, nacházející se na vnějším okraji tržiště. "Tam je možno koupit jízdní zvířata!"

Matt přikývnul a zamířil se svým strojem k ohradě, ohraničené vysokým plotem, v níž bylo vidět obrovský bizarně vyhlížející hmyz.

Rozpoznal větší počet freků a abnormálně velké stonožky a k tomu jakási monstra, která ještě dosud neviděl: housenky velké jako malý vagón a cosi, co vypadalo jako obrovský okřídlený mravenec.

"A jsi si opravdu jistá, že tu najdeme něco vhodného?" zašeptal skepticky ke své družce.

Skoro jako v nějakém autobazaru...

"Docela určitě. Maddrax mně musí věřit..."

"Condo," pozdravil kupec, bezzubý hrbáč, který měl na sobě tuniku z oblýskané kůže. "Ventuu compra?"

Matt už byl mezitím schopen natolik rozumět hatmatilce jižanů, aby poznal, že se muž ptá po jejich přání.

Aruula se nezdržovala dlouhými řečmi a jasnými a stručnými slovy vyličila, co ona a její společník potřebují.

Kupec kývl a ukázal na ošklivou mravenčí potvoru. Aniž projevila sebemenší známku nějakého odporu, vešla Aruula dovnitř do ohrady, přiblížila se ke zvířeti a zkušeným okem si je prohlížela.

"Docaroo," prohlásila nakonec spokojeně a kývla, což kupec kvitoval potěšeným mnutím rukou. Nyní přišla další část rituálu - dohodnutí ceny. Obyvatelé této krajiny neznali žádné peníze. Směňovali - což je ovšem nedělalo o nic méně hamižnými...

"Kwaanta?" zeptala se Aruula.

Kupec udělal neurčité gesto rukou.

"Offoor," naléhal.

"Chce nějakou nabídku," přeložila Aruula.

Matt ukázal na motorku, kterou postavil před ohradou. "Řekni mu, že vyměníme tu mo... ohnivou židli.

Ale že chceme k tomu zásoby na dva týdny."

Aruula kývla a přeložila to.

Kupec se zatvářil jako by kousl do citronu. "Androne paar routa fuca!" vykřikl jako bez sebe.

"Andron za ohnivou židli!" přeložila Aruula. "Víc dát nechce."

Matt zavrtěl hlavou a rysy mu ztvrdly.

"Magare parr doo... semaa!" obořil se na kupce a demonstrativně zvedl dva prsty. "Jinak si tu věc pusť z hlavy, okay?"

Kupec se podíval na Maddraxe. Z očí mu zářila neskrývaná žádostivost; stále znovu vrhal na motorku kradmé pohledy. Bylo očividné, že tu věc velice chce.

"Dacaroo," zavrčel nakonec znechuceně a podal Aruule ruku, aby si plácli.

Obchod byl zpečetěn.

Matt si vzpomínal na svou první hodinu létání.

Byl tenkrát mladičkový praporčík a pamatoval si ještě, že byl hrozně rozčilený. Celý svůj dosavadní život snil o tom, že půjde k Air Force, stane se pilotem a bude se vznášet ve vzduchu.

Nyní, když stál před andronem, který na něho zíral chladným pohledem svých facetových očí velikosti fotbalového míče, nepřipadalo mu to jiné než tehdy. Ovšem tentokrát to nebylo dychtivé očekávání, které Matta dělalo neklidným, nýbrž skepse.

"A ty jsi úplně jistá, že nás tahle... věc přenese přes hory?"

"Úplně jistá," opáčila Aruula přesvědčivě. "Maddrax mně musí věřit!" Bojovnice se už vyšplhala do dvoulístného sedla, které bylo připevněno hned za vyboulenou hlavou obřího mravence. K ovládání zvířete sloužily uzda a otěže - tedy kdyby se řídit dalo, o čemž Matt silně pochyboval.

"No," vybidla ho Aruula a zvedla obočí. "Na co čekáš?"

Matt zamumlal cosi nesrozumitelného, ale potom se vyšplhal po jedné z tenkých chlupatých nohou monstra na jeho hřbet. Jako jezdec v rodeu, pomyslel si mrzutě.

Usadil se v sedle za Aruulou a podle jejího příkladu si uvázal kolem ramen řemeny, které byly upevněny u sedla. Oba měli na sobě teplé pláště ze silné kožešiny, které je měly chránit před kousavým chladem ve výšce. Matt si byl jist, že i přesto to bude pěkně tvrdá jízda - za předpokladu že se andron vůbec odlepí

od země.

"Hotov?" zeptala se Aruula.

"Připraven," odpověděl Matt ve vzpomínce na staré časy.

S ostrým výkřikem pleskla Aruula otěžemi - a okamžitě se obří hmyz pohnul. Jeho tenké nohy sebou začaly v rychlém sledu cukat nahoru a dolů, zvedající se trhaně a třesavě nad zem a zase dopadající nazpět. Matt zuřivě zaklel, zatímco Aruula propukla v rozpustilý smích.

V příštím okamžiku se však po bocích androna objevila jemná, téměř průhledná křídla - a vzápětí se mravenec zdánlivě bez námahy vznesl i se svým břemenem do vzduchu.

"Huh!" vykřikl Matt, zatímco Aruula vedla zvíře v příkrém stoupání vzhůru, téměř jako při kolmém startu. Matt riskoval pohled nazpět a viděl, že se goffarské domky pod ním rapidně zmenšují. Křídla androna se pohybovala tak rychle, že se to nedalo ani okem sledovat a vydávala jakýsi bzukot, připomínající Mattovi starý Spitfire.

Zhluboka dýchal, cítil, jak mu tvář ovívá vítr a do sytosti si užíval pocitu být po tak dlouhé době zase ve vzduchu.

"Jupí!" vykřikl rozjařeně a v tom okamžiku si připadal jako pán světa.

Najednou mu bylo úplně jedno, že sedí na hřbetě mravence. Když viděl, jak se pod nimi posouvají dozadu skály a horská předhoří, jak během několika minut urazili vzdálenost, k níž by jinak potřebovali hodiny, naplnila ho hluboká důvěra a radost.

Náhle měl pocit, že mají skutečnou šanci dostat se do Berlína a najít základnu. S trochou štěstí snad také narazí na své kamarády a už nebude v tomto bizarním cizím světě tak sám.

Ve své euforii začal dokonce zpívat písničku, kterou dřív často slýchal. V jeho době to byl už vlastně starý evergreen - nyní to byla hudba jiné epochy.

If everybody had an ocean, across the USA, then everybody'd be surfín' like Californ - i - a..."

Aruula se musela smát. Nerozuměla sice tomu, co její druh zpívá, ale cítila, že poprvé od té chvíle, kdy se setkali, se cítí šťastný a plný naděje - a to dělalo šťastnou i ji.

Znovu práskla otěžemi a popohnala androna. Fantastický let pokračoval, stále nahoru, přes vrcholky hor a skalní hrany. Bohužel však neměl trvat dlouho.

Nechali za sebou předhoří, minuli hranici stromů a přelétli první vysoké skalní hřebeny, pokryté sněhem a ledem - když se to náhle stalo.

Z mraků šlehl blesk, tak jasný a oslnivý, že to vypadalo, jakoby se obloha rozštěpila. Za okamžik později zarachotil hrom.

"Sakra!" zaklel Matt.

V několika málo okamžicích se obloha náhle zatemnila. Od východu přitáhly mraky, černé hrozivé útvary, které vypadaly jako pytle uhlí. K tomu se přidal ledový vítr, který pohazoval s andronem a jeho břemenem jako s míčkem.

Zvíře mělo co dělat, aby udrželo kurs a několikrát se dostalo až nebezpečně blízko k vyčnívajícím skalním špicím. Znovu osvětlil oblohu mohutný blesk a zaduněl převalující se hrom.

Pak přišel sníh.

Ve vteřině se Matt a Aruula octli uprostřed inferna vířících vloček, kterými je ledový vítr bičoval do obličeje.

Stáhli si kápě svých plášťů úžeji a pevněji se chytli sedla, zatímco andron se snažil udržet se ve vzduchu. Ale jeho snaha vzdorovat se svými jemnými křídly rozpoutaným přírodním živlům působila směšně.

Vypukla mohutná bouře, skutečný blizzard.

Náhle byl přívál sněhu tak hustý, že si Matt a Aruula neviděli ani ruku před očima. K tomu se přidaly mraky a postaraly se o to, že nastala tma jako v pytli. Jen neustále se míhající blesky ozářily vždy na zlomek vteřiny okolí oslňujícím světlem.

Andron pronikavě zapískl, když se ho náhle chopil prudký poryv větru a strhl ho s sebou.

Aruula vykřikla kletbu, několikrát trhla otěžemi a opřela se do třmenů, aby dostala zvíře pod kontrolu.

Bylo to beznadějně počínání. Stále prudčeji zuřící vítr a sních se postaraly o to, že létající mravenec ztratil orientaci. Marně se zvíře snažilo udržet se ve vzduchu, ztráceli rychle na výšce.

"Sestup dolů!" křikl Matt na Aruulu, pokoušeje se přehlušit vytí větru. "Musíme přistát, nebo se ta potvora zřítí!"

Aruula vykřikla na souhlas, trhla otěžemi a vynaložila všechnu svou zručnost, aby se zařídila podle jeho rady.

Bez úspěchu.

Zvíře i jezdce zasáhl silný náraz větru. Andron se otočil kolem své podélné osy; při tom odpadly dva pytle, obsahující proviant. Jen pásy zabránily, aby se také oba jezdci nezřítili do hlubiny. Kolem nich vířil ledově chladný vzduch. Matt zaťal zuby, cítil bodavou bolest v obličeji.

Během okamžiku se mravenčí křídla potáhla ledem. Andron ze sebe vyrazil bolestný skřek - a vzápětí se jeden pár jeho filigránsky jemných křídel ulomil.

"Meerdu!" vykřikla Aruula - a Matt rozuměl i bez překladu.

Bylo to, jako by ve vrtulníku vypadly rotory - a šlo to příkře dolů. Andron horečně tloukl zbylými křídly, hnán svým instinktem k přežití. Ale bylo to nesmyslné počínání.

Bouře, sních a vítr se postaraly o to, aby všichni byli bez milosti vrženi do tmavého jícnu, číhajícího dole.

Uprostřed vířící sněhové stěny už ani nevěděli, kde je nahoře a kde je dole, vločky se zdály kroužit všude stejně.

Ale Mattovi bylo jasné, že tento stav brzy skončí. V několika málo okamžicích dopadnou na tvrdou skálu - a pak bude po všem. Někdejší pilot Air Force se utěšoval aspoň myšlenkou, že mu bylo přinejmenším dopřáno zemřít smrtí letce.

Rychlostí, jež brala dech, se řítili vstříc jakýmsi nejasným tvarům, které se náhle vynořily z vánice. Matt ovinul své paže kolem Aruuly, v nesmyslném pokusu nějak ji ochránit.

Jedna strašlivá sekunda čekání.

Pak náraz.

Matt nevěděl, co se s ním stalo. Mel pocit, jako by se jeho vnitřek obrátil ven, tak příšerná byla prudkost, s níž andron dopadl.

Kožené řemeny, které ho držely v sedle, pod tímto zatížením praskly. Matt už nebyl déle schopen Aruulu udržet; ve vysokém oblouku vyletěl ze sedla, ve vzduchu se převrátil a na okamžik ztratil vědomí.

Když zase přišel k sobě, mohlo uplynout nanejvýš tak pár sekund. Ležel na břiše ve vysokém sněhu; byl v něm skoro celý ponořen. Lezavý chlad pronikal jeho pláštěm i overalem, až se začal třást zimou.

Zamrkal, vytřel si sních z očí a obličeje - a pochopil, jaké měl štěstí.

Byl nezraněn, až na pár menších pohmožděnin. Jeho pád utlumil sních.

Matt rychle vyskočil na nohy a v temnotě prosycené tančícími vločkami začal hledal Aruulu. Stále znovu a znovu ji volal jménem proti neustále vyjícímu větru, a bez dechu se brodil sněhem, v němž jeho nohy zapadaly až po lýtku.

Náhle spatřil v husté metelici jakési beztvaré torzo. Chráně si rukama obličej proti ledovému větru, přiblížil se k němu - a poznal, že je to andron.

Zvíře leželo ve sněhu mrtvé, svůj pád nepřežilo. Jeho kuželovitá lebka při nárazu praskla jako přezrálý plod. Vyprýštila z ní zelenavě se lesknoucí tekutina, která v mrazu ihned zmrzla.

Vedle mrtvého hmyzu ležela ve sněhu lidská postava...

"Aruulo!"

Matt se vrhl ke své družce. Její levá noha zůstala vězet ve třmenu sedla, tělo bylo pohřbeno ve sněhu. Matt padl vedle ní na kolena a holýma rukama ji začal vyhrabávat ze sněhu. Mladá žena se nehýbala, ztratila vědomí.

"Aruulo! Ztraceně, děvče, vzpamatuj se..."

Popadl ji a zvedl a otřel jí z obličeje sních a led. S nevýslovnou úlevou pak zjistil, že ještě dýchá.

"Aruulo!" Přitiskl ji k sobě, ohříval ji svým tělem a modlil se, aby neměla žádné vnitřní zranění.

Letmo pohlédl k zamračené obloze a ptal se sám sebe, zda v tomto bizarním světě a čase skutečně existuje nějaký bůh jménem Wudan.

Hvízdající vítr burácel kolem něj, zakusovaly se doň sních a led. Cítil se opuštěný, bezmocný a sám.

Když sebou Aruula náhle pohnula, neubráníl se radostnému výkřiku.

"Wuu..." vyrazila ze sebe mladá žena ve své mateřštině a otevřela oči.

"V pořádku, malá," ujist'oval ji Matt usmívaje se a stíraje jí z čela sněhové vločky. "Přečkali jsme přistání na břiše."

Aruula se napůl nadzvedla a uviděla mrtvého androna, který nedaleko ležel ve sněhu.

"Nezlomila sis nic?" vyptával se starostlivě Matt.

Bojovnice se prohlédla odshora až dolů, rozhýbala své bolavé kosti a klouby a pak potřásla svou hřívou, v níž se blyštěly nesčetné ledové krystalky.

"Výborně," kývnul Matt. "Musíme hledět dostat se odtud a najít nějaký úkryt, jinak pochodíme jako tady náš šestinohý kamarád."

Aruula cosi zamumlala, co znělo jako souhlas a těžce se postavila na nohy. Společně pak sundali z mrtvého mravence zbylý proviant a batoh, v němž byl kontejner s nouzovou výzbrojí a naložili si je na záda.

Matt si přehodil přes rameno batoh a pár zavazadel a už chtěl vykročit, když ho Aruula zavolala nazpět.

"Co je?" zeptal se.

Barbarka neodpověděla, ale vytáhla z pochvy na svých zádech svůj dlouhý meč, rozmáchla se a bez okolků ho vrazila do nechráněné spodní strany mrtvého androna.

"Co k čertu..." chtěl se Matt zeptat - když uviděl, že se z androního břicha vyvalilo bělavé rosolovité maso. Aruula přistoupila, pořádný kus ho uřízla a strčila ho do svého vaku.

"Jídlo," řekla jen. "Musíme..."

Nedostala se už však k tomu, aby svou větu dokončila - protože ve stejném okamžiku se ozvalo jakési vytí a řev, tak příšerný, že se Mattovi zdálo, že mu to proniká až do morku kostí. V žádném případě to však nebyl vítr a také to nemohlo pocházet z žádného lidského hrdla.

Znělo to chraptivě, pronikavě, divoce... a krutě.

Matt a Aruula se současně otočili. Barbarka pozvedla svůj meč, Mattova pravice zajela k opasku, kde vězela těžká armádní pistole.

"Co to bylo?" zeptal se, zatímco se polekaně rozhlížel a snažil se proniknout zrakem přes změt' vířících vloček.

Aruula neodpověděla. Stála ve sněhu, široce rozkročená, jílec svého meče pevně svírajíc oběma rukama. Její oči se zúžily do úzkých štěrbin a Matt věděl, že nyní nejenom pátrá po původci těch nelidských zvuků, ale zároveň také naslouchá...

"Co je?" zeptal se tiše. "Cítíš něco?"

"Hněv," řekla jen, "a zuřivost. Něco nechce, abychom tu byli..."

"Něco?" Matt zvedl obočí. "Co to má zna -"

Nedokončil, protože v témže okamžiku se znovu ozval ten strašlivý řev, tentokrát blíž. Současně sjel z oblohy blesk, který na jedno mžiknutí oka osvětlil temné nebe a okolí tak, že bylo světlo jako ve dne. A proti jasné obloze se vykreslil obrys mohutné kreatury, strašlivější než všechno, co Matt až doposud viděl!

Byla to mohutná hora z masa a srsti, vzdáleně připomínající opici, s drápy a tesáky dlouhými jako dýky. Stvoření se pohybovalo po dvou, ale shrbeně; masivní lebka, v jejíž tlamě hrozily řady vražedně vypadajících zubů, byla útočně vystrčena dopředu. Střapatá srst splývala v chuchvalcích dolů z těla zvířete a vydávala pach smrti a rozkladu.

Ve zlomku vteřiny byla ta hrůza pryč, strašlivý obraz zmizel - ale bestie zde ještě stále musela někde být. Matt se otočil a vyslal k Aruule tázavý pohled. Mladá barbarka ještě pořád stála bez pohnutí a široce otevřenýma očima zírala na místo, kde ještě před okamžikem stálo monstrum.

"Narka-to," zamumlala a poprvé, co ji znal, měl Matt dojem, že pocít'uje skutečnou hrůzu. "Narka-to! Musíme utéct! Honem..."

Během doby, kterou Matt strávil v Aruulině společnosti, naučil se dlouho se nevyptávat. Bojovnice znala tento svět déle a líp než on - a když řekla, že musejí utéct, tak také museli...

Oba se obrátili a rozběhli se, zatímco za nimi se znovu ozvalo příšerné zavytí. Matt se bál, že je kreatura bude pronásledovat, že co chvíli náhle vystřelí ze tmy drápaté mohutné pracky, popadnou je a roztrhají.

Při každém kroku, který udělali, se propadli až po kolena do hlubokého sněhu. Zavazadla, která táhli s sebou, jim při běhu překážela a svou vahou přispívala k tomu, že se bořili ještě hlouběji. Matt by je byl nejraději zahodil, ale bez potravin a bez nouzové výstroje by to bylo totéž, jako by zůstali zde a vydali se sněžnému monstru na milost a nemilost.

Nevěděli, kam běží, jenom pryč, co nejdál od toho strašlivého vytí a od nestvůry a jejích zubů a spárů. Uprostřed bouře nemohli stejně nic rozeznat, jeden směr byl stejně dobrý jako druhý.

Běželi pořád dál, šplhali a plazili se. Když se propadli do sněhu až po pás, pomohli si navzájem a běželi dál, vrhajíce uštvané pohledy dozadu, aby se ujistili, že je monstrum nepronásleduje. Ale v husté sněhové bouři nebylo absolutně nic vidět. Bestie mohla být už jen na pár metrů za nimi - a zpozorovali by ji teprve tehdy, až by už bylo pozdě.

Dech jim vynechával, svaly začínaly bolet. I chlad byl nyní stále silnější. Matt už skoro necítil ruce a obličej; bodavá bolest v jeho údech poznenáhlu ustoupila vlhké a studené bezcitnosti. Věděl, že to jsou první příznaky omrznutí. Jestli brzy nenajdou nějaký úkryt, budou beznadějně ztraceni.

Náhle narazil na něco tvrdého, kolmo vystupujícího ze sněhu a zjistil, že stojí u skalní stěny.

Propracovávali se podél ní, šťastni z toho, že sníh a vítr na ně už nedorážejí ze všech stran. Ze sněhového pole se zvedal široký výstupek, který vedl podél skály dále. Matt a Aruula ho sledovali, vděční, že unikli z hlubokého sněhu.

Asi o sto metrů dále jim náhoda pomohla ještě jednou. Přímou na skalní výstupek ústil temný otvor jeskyně, kterou rozmar přírody vytvořil v kameni.

"Dovnitř!" pobídl Matt Aruulu a přistoupil ke sněhové závěši, která téměř úplně uzavírala vstup do jeskyně. Mladá žena nic nenamítala, sehnula se a vklouzla do nitra jeskyně, zatímco Matt zůstal ještě venku a zajišťoval vchod proti eventuálnímu útoku.

Ale nic se nestalo; vypadalo to, že bestie pronásledování vzdala. Konečně se tedy i Matt protlačil úzkým vchodem dovnitř a nechal běsnící bouři za sebou.

Uvnitř ho obklopila tma černá jako havraní peří - a odpor vzbuzující zápach hniloby a rozkladu.

"Žádné dobré místo," zašeptala tiše Aruula.

"Já vím," odušil Matt, zatímco prohledával svou skříňku s nouzovým vybavením a hledal svítilnu.

Všechno v něm ho nutilo, aby tuto tmavou díru zase co nejrychleji opustil, ale pomyšlení na to, jak by žalostně mrzli venku ve sněhové bouři, bylo ještě nepříjemnější než ohavný zápach.

Rozsvítil baterku. Kužel jejího světla se zabořil do tmy.

V zadní části její kopulovité klenby byl průchod, z čehož se dalo soudit, že se jeskynní komplex táhne ještě dál do nitra hory. Odtud se také zdál vycházet ten odporný zápach, který zaplňoval studený jeskynní vzduch.

"Perfektní," poznamenal Matt a zašklebil se, "Skoro jako v Ritzu!"

Aruula nepoložila žádnou otázku. Smířila se už s tím, že nerozumí všemu, co Maddrax občas říká, stejně tak jako těm podivuhodným předmětům, které její druh tahal s sebou. Zvykla si na to - stejně tak, jako si i on postupně zvykal na zvláštnosti a zvyky jejího světa.

Rozložili svá zavazadla a začali si zařizovat improvizovaný tábor. Na podlaze jeskyně byly roztroušeny větve a kusy suchého dřeva, takže se Mattovi zanedlouho podařilo zažehnout malý ohniček.

Aruula i on odložili své naveskrz promočené pláště a žádostivě do sebe přijímali teplo, vycházející z praskajících plamenů. Postupně se do jejich prochladlých a vyčerpaných těl zase vrátil život.

Matt si všiml, že Aruula si z jejich dobrodružství odnesla úzkou tržnou ránu na čele. Obvazem ze skříňky první pomoci jí ránu ošetřil. Nakonec se Aruula dala do práce, aby jim z mravenčího masa připravila něco k snědku.

Tentokrát už bylo Mattovi úplně jedno, z čeho ta věc pochází - ve svém nynějším stavu by snědl skoro vše. Sotva se mohl dočkat, až rosolovitá bílá hmota v žáru ztvdne a zpevní. Pak on i Aruula hladově spořádali maso androna, který jim tak poskytl ještě poslední službu.

Každé jednotlivé sousto dodávalo sílu a hřejivý pocit plného žaludku poskytl k tomu i útěchu a trochu

naděje.

"Řekni," ozval se Matt poté, co chvíli mlčky seděli u ohně a zírali do plamenů, "předtím, tam venku... tam jsi řekla slovo..."

"Narka-to," řekla Aruula s pokývnutím.

"Co to znamená?"

"Je to jméno jedné bytosti," řekla Aruula a Matt mohl vidět, že se při tom otřásla. "Bytosti ze starých legend."

"A co říkají ty legendy?"

"Že v horách žije strašná stvůra - ani člověk, ani zvíře a také ani ne taratsa. Je to Narka-to, příšerná bestie, která nezná žádné slitování a živí se masem poutníků, kteří zabloudí do jejího loviště."

"Aha," udělal Matt. "A ty snad myslíš..."

"Viděli jsme Narka-to," prohlásila Aruula s naprostým přesvědčením. "Vypadal přesně tak, jak říkají legendy."

Matt pocítil, že se mu zjezily chloupky v týle. "A co vyprávějí ty legendy o Narka-to?"

"Že nezná žádné smilování. Ještě nikdy mu nikdo neunikl. Je to divé zvíře, které svou kořist štvě tak dlouho, až..."

Barbarka se přerušila, když ji náhle varoval její instinkt. Matt uviděl polekaný výraz v jejím obličeji.

V příštím okamžiku zpozoroval pár rudě žhnoucích očí, které je pozorovaly z temnoty podzemní chodby v pozadí jeskyně. Než ještě stačil zareagovat, vyrazil z temného otvoru černý, střapatou srstí porostlý stín a s chraplavým skřekem se vrhl na něj a na Aruulu.

"Narka-to!" vykřikla mladá žena zděšeně a vyskočila - a také Matt si asi tak vteřinu myslel, že se sněžné příšeře podařilo nějak je v jeskyni vyčenichat.

Pak ale uviděl, že tato kreatura je mnohem menší a zavalitější. Což ovšem jeho úlek příliš nezmímilo. Protože divoká taratsa nebyla o nic méně nebezpečná.

Aruula vydala ze sebe divoký bojový pokřik.

Chundelatá bestie, v jejíž krysí tlamě blýskaly řady jako nůž ostrých zubů, se k nim řítila po všech čtyřech. Její dlouhý holý ocas sebou mrskal po zemi jako had.

Něco na tom monstře připadalo Mattovi... jiné. Pohybovalo se trhavě, hlavu drželo nakloněnou trochu na bok a z tlamy mu v proudech tekly sliny.

A pak to už věděl. Aruula mu o této zvláštní zvrhlé sortě krysích kreatur vyprávěla. Byla to netaratsa, geneticky degenerované zvíře, které bylo vyhnáno ze smečky. Obyčejné taratsy byly lstiví a nemilosrdní lovci. Netaratsy oproti tomu byly zabijáci bez skrupulí, kteří vraždili jen z čistého instinktu. Byly brutální a nevypočitatelné.

Velkými skoky se netaratsa přihnala k nim a skočila k Aruule, která už nestačila vytasit meč. Oči stvůry žhnuly žizní po krvi. Už už se chtěla na ni vrhnout, aby jí svými jako břitva ostrými drápy rozsápala hrdlo, když tu Matt skočil mezi ni a Aruulu, v ruce hořící větev, kterou rychle vytrhl z ohně.

Netaratsa zděšeně zavřeštěla, zabrzdila svůj útok a instinktivně uskočila před plameny nazpět. "Zmiz, potvoro," zavrčel vztekle

Matt a hodil pochodeň po bestii. Hořící dřevo zvíře zasáhlo a přiškvařilo mu srst. Bolestně pištíc se netaratsa obrátila a zmizela v tmavém otvoru chodby.

Matt nebyl nijak ochoten nechat ji utéct - věděl, že úskočné zvíře by je při příští příležitosti znovu napadlo. Rozhodnut sáhl po své svítilně a následoval netaratsu.

"Zůstaň tady a pohlídej zásoby," nařídil Aruule pro případ, že by to byl jen lstivý manévr bestie, aby je odlákala a zmocnila se jejich proviantu. Pak se ponořil do tmavé jeskynní chodby.

Musel se sehnout, aby prošel - štola byla jen půl druhého metru vysoká. Malé světlo baterky prořízlo tmu a osvětlilo chodbu, která se v bizarních ohybech zařezávala do nitra hory.

Čím dále Matt štolou pronikal, tím byl zápach nesnesitelnější. Vzduch naplňovala hniloba, smrt a rozklad, vzbuzující ošklivost. Vytáhl z kapsy v nohavici kalhot třírohý šátek a ovázal si ho kolem úst, aby alespoň trochu filtroval vzduch.

Chodba se rozšířila v jeskyni. Na obou jejích stranách se tyčily mohutné stalagmity.

Opatrně se Matt kradl dál. Nebezpečné zvíře se mohlo skrývat za každým z těchto vápencových sloupů,

možná čekalo jen na to, aby mu mohlo zarýt do masa své jako nůž ostré zuby.

Vytáhl svou berettu 98G a odjistil ji. Sleduje hlavní své zbraně světelný paprsek baterky, plížil se dál. Byl si jist, že do této štolky ještě nikdy neproniklo světlo, že se pod tuto skalní klenbu nedostal ještě žádný člověk - aspoň v žádném případě ne živý.

Na vlhké zemi ležely roztroušené kosti, na nichž ulpívaly ještě zbytky shnilého masa; páchlo to tu po špíně a výkalech.

Matt cítil, jak se mu odporem ježí chloupky v týle. Opatrně postupoval dál - když tu náhle přerušil ticho pronikavý sykot.

Koutkem oka zachytil, jak se za jedním ze sloupů vynořil černý obrys, který se vzápětí s vyceněnými zuby vrhl k němu.

Velitel se otočil. Zareagovaly reflexy, které si osvojil během své vojenské služby.

Jakoby ve zpomaleném čase a zároveň i zrychleně viděl, jak netaratsa letí na něj, viděl její hrozné drápy a žluté sliny, kapající z její tlamy, cítil její smrdutý dech. Trhl svou armádní pistolí vzhůru a vystřelil.

Syčící a běsnící bolestí se polointeligentní zvíře zřítlo k zemi a převalovalo se sem a tam, blýskajíc po Mattovi zle svítícíma očima. Tmavá, téměř černá krev prýštila z rány, promáčela tmavou srst a vpíjela se do země, kde vytvořila mazlavou kaluž.

Netaratsa byla smrtelně zraněná. Pomalu vykrvácí a v bolestech zemře, jestliže Matt její utrpení neskončí.

Matt Drax věděl, že kdyby se role obrátily, neměla by s ním taratsa žádné slitování. A věděl také, že musí šetřit municí. Druhý z jeho zásobníků byl už zpoloviny prázdný.

Ale ať už byl svět, v němž ztroskotat, jakkoliv barbarský a divoký, on byl člověk 21. století. Nikoho by nenechal bez potřeby trpět, i když se jednalo o zabijáckou bestii.

Krátce rozhodnut zvedl ruku s berettou, přiložil ji k hlavě taratsy a znovu vypálil.

Kulka zasáhla zmutované stvoření přímo mezi oči.

Vystříkla tmavě rudá krev, když vyšla rána odrhla část lebky. Zvíře bylo okamžitě mrtvé.

Matt nechal svou zbraň klesnout. Nepocíťoval žádné uspokojení nad svým vítězstvím. V tomto cizím světě zuřil neustálý krutý boj o přežití. Kdo chtěl žít, musel zabíjet.

Obrátil se a sledoval štolu ještě dál, až za nejbližší ohyb. Zde jeskynní chodba končila - a zápach se stal přímo nesnesitelným.

Octl se ve vysokém klenutém prostoru, jehož dno pokrývala sláma a suché větve - hnízdo obří krysy.

Kolem roztroušeny ležely kosti a části koster. Matt rozpoznal pozůstatky různých zvířat, ale i kostry lidí, které netaratsa zabila, lebky, jejichž prázdné důlky se naň zdály zírat v němé obžalobě.

Otřásl se, když pomyslel na ty chudáky, kteří padli netaratse za oběť. Zde, hluboko ve skále, v této temné páchnoucí díře, našli krutý konec.

Prudce se obrátil a opustil krysí hnízdo. U mrtvol netaratsy se ještě jednou zastavil a vytáhl svůj nůž.

Jestliže on a Aruula chtěli vyváznout z této ledové divočiny, museli být k tomu vyzbrojeni.

Matt si odplivl a potlačil svou ošklivost. Pak se sehnul a přesnými řezy začal stahovat kůži z ještě teplého těla. Tak jak to kdysi ještě jako chlapec na jednom loveckém výletě pod vedením svého otce prováděl na jednom králíkovi. Už tehdy se mu tato práce hnusila a vždy se pak snažil vyhnout tomu, aby musel stahovat nějaké zvíře.

Až do nynějška...

Byla to ztraceně nechutná, krvavá záležitost, Matt si při tom připadal jako řezník. Za nějakou dobu však už držel v rukou staženou kůži, páchnoucí zdechlinu netaratsy nechal v temnotě za sebou a vydal se na cestu zpět za Aruulou.

Bojovnice hlídala zásoby tak, jak jí to nařídil - v jejich rysech však mohl číst, že měla o něj starost a že patrně více než jednou zvažovala, nemá - li se vydat za ním. Přiběhla k němu, radostně ho uvítala a s údivem zpozorovala krvavou taratsí kůžešinu v jeho ruce.

"Čestné vítězství," prohlásila.

"Ne," opáčil Matt nezvučně, "jenom ztracená řezničina."

Venku stále ještě zuřila bouře. Když Matthew pohlédl ven, zjistil, že mezitím už nastala noc.

Matt se nabídl, že vezme první hlídku - jen pro případ, že by ve tmě čekalo ještě více nepříjemných

překvapení, nebo že by se Narka-to znovu nechal vidět.

Zatímco Aruula se zachumlala do své kožešiny a usnula, začal Matt z větví a kožešin zhotovovat provizorní sněžnice, které jim měly ulehčit cestu v hlubokém sněhu. Několikrát se zvedl od práce, protože se mu zdálo, že něco vidí - ale pokaždé to byly jenom prchavé stíny, které na jeskynní stěny vrhaly plápolající plameny.

O půlnoci se vzbudila Aruula a vystřídala ho.

Matt si lehl a zavřel oči, aby si dopřál trochu odpočinku. Jeho myšlenky se ponořily do temnoty, kroužice kolem taratsy a androna, mohutné sněhové bouře a ohavného monstra jménem Narka-to.

Za nějakou dobu usnul.

Byl to neklidný, děsivými sny naplněný spánek, ale trval až do rána.

Když Matt otevřel oči, bylo už venku úplně jasno. Bledé sluneční světlo proudilo vchodem jeskyně dovnitř a obkružovalo Aruulinu dráždivou siluetu.

"Dobré ráno," prohodila mladá žena vidouc, že se Matt pohnul. "Spal jsi dobře?"

Matthew Drax se napůl zvedl a vytíral si spánek z očí. Na několik vteřin si nedokázal honem uvědomit, kde je a pokládal zřícením, bouří a boj s netaratsou za výplody zlých snů. Pak ale jeho pohled padl na zakrvavenou taratsí kožešinu, ležící na podlaze jeskyně, ucítil hnilobný zápach - a už věděl, že se mu to nezdálo. Těžkopádně se vyhrabal na nohy a rozcvičoval si kosti, které od ležení na tvrdé studené zemi bolely.

Aruula už byla zase ta stará Aruula. Hrůzy noci byly zapomenuty; z mladé bojovnice vyzařovala znovu odvaha a sebedůvěra, kterých si Matt na ní tak cenil.

"Svítlí slunce," prohlásila zbytečně, zatímco bledé teplé světlo se již plnou silou linulo přes jeskynní práh. Posnídali něco z usušených plodů z vaku se zásobami a pak si sbalili věci. Pláště už zatím napůl uschly a poskytnou jim dobrou ochranu proti chladu, kromě toho měli nyní i sněžnice, které Matt v noci vyrobil. Ty věci vypadaly sice tak trochu jako kulaté chlupaté pizzy, ale svému účelu poslouží.

Konečně byli hotovi a vydali se na cestu. Venku před vchodem do jeskyně se jim naskytl ohromující pohled: Před nimi leželo široké, sněhem pokryté údolí, obklopené mohutnými masami hor a skalisek. Bizarně formované skalní špice a ledové jehly se tyčily kolem horských vrcholů a vypadaly jako nějaké kostnaté prsty, natahující se do jasného ranního vzduchu.

Přes toto sněhové prostranství tedy večer přišli. Z mrtvého androna nebylo široko daleko vidět aniň - bouře se postarala o to, aby pohřbila zvíře pod masami sněhu, stejně tak jako i jejich stopy - a stopy Narka-to.

Vypadalo to jako nedotčený panenský svět, pokrytý tisícerými jiskřičkami ledových krystalů, třpytících se na zledovatělé sněhové pokrývce.

Měli skutečně štěstí v neštěstí.

Podle polohy slunce překročili na androním hřbetě horský hřeben. Teď bylo třeba dostat se nějak do údolí - což vypadalo na delší obtížný pochod, k němuž jim asi v žádném případě jejich proviant nebude stačit.

Matt jenom doufal, že snad někde narazí na nějakou osadu - a modlil se, aby její obyvatelé nebyli kanibalové. Posmrtné pozůstatky, které objevil v taratsím hnízdě, dávaly předpoklad, že v blízkosti musejí žít nějakí lidé.

Opatrně sestupovali po sněhovém poli, které se příkře svažovalo do hloubky přímo k řadě skalních hřebenů, jež z něj v určité vzdálenosti vyčnívaly. Co leželo za nimi, nemohli Matt a Aruula rozpoznat - hlubší partie zakrývaly mraky a hustá mlha.

Navzdory slunci, které šplhalo stále výš po ocelově modré obloze, zůstávajíc však přitom stále jaksi podivně mléčně zbarvené - fenomén, kterého si Matt všiml hned po svém "příchodu" do tohoto světa - bylo citelně chladno. Matt si přál, aby měl na sobě svůj letecký termooblek.

Aruule, jak se zdálo, zima tak příliš nevadila. Život v Sorbanově hordě ji naučil zvyknout si na drsné přírodní podmínky. Její obličej jenom slabě zčervenal a od úst se jí odvíjely bílé obláčky zmrzlého dechu.

Matt shledal, že vypadá úžasně.

Divoká. Nespoutaná. Svobodná.

Během dlouhého pochodu téměř nemluví. Sněžnice dělaly dobré služby, zabraňovaly, aby při každém kroku zapadali do sněhu až po kolena. I přes těžká zavazadla na zádech postupovali rychle vpřed a k polednímu se dostali k prvnímu hřebenu.

Slunce se zatemnilo, když vstoupili do mlhy. Temně žlutá koule, planoucí na obloze, se změnila na bledý třpytivý disk, který byl zanedlouho přes hustý, mléčně šedý závoj stěží vidět. Matt a Aruula pochodovali odhodlaně dál, nyní už ovšem opatrněji než na otevřeném prostranství, kde bylo možno nepřítele uvidět už zdaleka. Bizarní skalní výčnělky a zuby, které je obklopovaly, působily hroživě; nabízely tmavé úkryty, v nichž se mohlo skrývat na tisíce nebezpečí.

Sníh pod jejich nohama vrzal. Zvedl se vítr, který s hvízdáním svištěl kolem příkrých skalních formací. Stále znovu se Matt otáčel. Nemohl se zbavit pocitu, že je někdo pozoruje. Přírozená opatrnost - nebo se už pomalu dostavuje paranoia?

Horský hřeben se rozdělil, objevila se zasněžená rokle, vedoucí příkrě dolů. Po jejích stranách trčely vzhůru jako zkamenělí obři ledem pokryté skalní stěny.

Matt opatrně zkoušel půdu. Neměl žádnou chuť dostat se na nějakou uvolněnou sněhovou plotnu a být stržen do hloubky. Sníh však vypadal pevně zmrzlý a nabízel bezpečnou chůzi.

Vzpomněl si na horolezecký výcvik, který absolvoval na důstojnické akademii v rámci tréninku přežití. Stáhl si z nohou sněžnice, zarazil podpatky svých bot do ztvrdlého podkladu a začal pomalu sestupovat.

Aruula následovala jeho příkladu. Pomalu se sunuli dolů z příkrého svahu a vstoupili do úzké strže.

Oběma bylo jasné, že v případě nějakého útoku - což ostatně i vždy - se nacházejí ve smrtící pasti.

Čím hlouběji se dostávali, tím byla mlha hustší. Obklopila je nakonec tak kompaktní, téměř neprodyšnou šedí, že neviděli ani skalní stěny, vzdálené od nich jen několik metrů. Drželi se těsně vedle sebe. Jejich smysly byly napjaté až téměř na doraz. Pomalu se sunuli dále dopředu.

Náhle roztrhl ticho příšerný řev, chraplavý, pronikavý a nelidský.

Ten řev už oba jednou slyšeli a věděli, z čího hrdla vychází.

"Narka-to!" uniklo Aruule. Ona i Matt se otočili.

Opět zazněl ten strašlivý křik, rozléhal se mezi stěnami rokle jako ryk nějakého démona.

Matt vytasil svou pistoli a uštváním pohledem pátral kolem sebe. Uprostřed mlhy a v úzké rokli bylo nemožné určit, z které strany se řev ozývá.

"Zatraceně," zavrčel, "kde je ten bastard?"

Chvilí bylo ticho, oba stáli bez pohnutí na místě.

Pak, najednou, se za nimi ve sněhu ozvaly těžké kroky.

Matt pozvedl svou zbraň a nazdařbůh vypálil. S třesknutím vyletěla kulka z hlavně a vypadalo to, že ji mlžná stěna pohltila.

Narka-to zařval znovu, jakoby se mu vysmíval.

Matt vypálil ještě jednou a znovu. Pak mu už bylo jasné, že jenom zbytečně plýtvá municí. Rozum převládá. Věděl, že je jen jeden způsob, jak Narka-to uniknout. Kdyby zde zůstali a čekali, až se monstrem objeví, byli by beznadějně ztraceni.

"Strategický ústup!" vykřikl, popadl Aruulu za paži a dali se na útěk.

Obrovskými skoky sjížděli z příkrého svahu dolů, odloživše veškerou opatrnost. Matt si připadal jako lyžař bez lyží, když toporně skákal se svými srstí obalenými botami po svažujícím se sněžném poli, vleka Aruulu s sebou.

Náhle se ozvalo zřetelné zaskřípání. Zmrzlý sníh pod jejich nohama se uvolnil.

Matt ze sebe vyrazil vzteklou kletbu, když jim půda náhle zmizela pod nohama.

Řítily se dolů! V oblaku sněhu a ledového prachu klouzali, váleli se a padali, dělajíce nedobrovolně přemety v tvrdém zmrzlém sněhu.

Za nějakou dobu se Mattovi přece jen podařilo svůj prudký pád zastavit a vyhrabat se na nohy - ale po Aruule nebylo ani stopy! Otáčel se kolem sebe, ale nikde v husté mlze nemohl svou družku objevit.

"Aruulo!" zavolal, napřed tlumeně, pak stále hlasitěji. "Aruulo, kde jsi?"

"Maddraxi! Jsem tady, tady... Arrgh!"

Volání mladé ženy náhle ustalo a přešlo v zuřivý bojový pokřik.

Matt pocítil, jak se mu adrenalin vzedmul v krvi. Jeho svaly se napjaly a vymrštily ho směrem, kde tušil, že za mlčným mlžným závojem bojuje s někým jeho družka.

"Aruulo!" křičel při tom. "Už jdu, Aruulo!"

Pokřik bojovnice naplnil chladný vzduch, odrážel se v ozvěně od těsných skalních stěn. Matt mohl jenom doufat, že běží správným směrem. Berettu v ruce, uháněl mohutnými skoky po svahu dolů, připraven přijít Aruule na pomoc - když tu náhle ztratil půdu pod nohama!

Zmrzlý podklad pod ním náhle podezřele zapraskal - a prolomil se jako tenké sklo. Matt vyrazil ze sebe kletbu, pokusil se ještě někde zachytit - ale jeho ruka hmatla do prázdna.

Pod ním se vynořil zející tmavý jícen a pohltil ho dřív, než stačil nějak zareagovat. V příštím okamžiku se už řítit do zdánlivě bezedné hlubiny.

Lapací jáma! blesklo mu hlavou, zatímco kolem něj ubíhala vzhůru tmavá skála a výřez oblohy nad ním bledl a byl stále menší.

A pak přišlo dno jámy.

Mattovi bylo, jako by slyšel praskat ve svém těle každou jednotlivou kost, když narazil na tvrdou skálu. Jeho hlava prudce udeřila o zem a on viděl před očima nespočet oslnivých hvězd.

Poslední, co slyšel, ještě než pozbyl vědomí, byl Aruulin zoufalý výkřik.

Nohy, které se těžkopádnými kroky blížily zmrzlým sněhem, byly omotány tlustou vrstvou kožešin. Jejich majitelé šli husím pochodem za sebou, jak to dělali vždy, aby zatajili svůj počet. Nesli s sebou dlouhé oštěpy, které jim ve sněhu současně sloužily i jako horské hole.

Muži namáhavě oddechovali, zatímco vystupovali po příkrém svahu nahoru. Blížili se k jámě, v níž ležel muž v bezvědomí - muž, jakého předtím ještě nikdy neviděli.

S údivem hleděli členové tlupy dolů do jámy.

"Je jiný," řekl jeden, ukazuje na cizincovu světlou pleť a zvláštní oděv.

"Je silný," řekl druhý s pohledem na černou věc, kterou muž pevně svíral ve své pravé ruce. "Dokonale ovládá hrom."

"Bude nám užitečný," mínil třetí, který vstoupil až na okraj jámy, vítězoslavný úšklebek na rtech.

"Vytáhněte ho ven a doneste ho do tábora."

Matt otevřel oči.

Ztrátu veškerý pojem místa a času. Nevěděl ani, kde se nalézá, ani jak dlouho byl bez vědomí.

Zmateně zaregistroval, že leží v jakémsi druhu stanu. Plachta, která se napínala nad jeho hlavou, se zdála být posešívána ze zvířecích kůže a nesly ji dřevěné opěrné kůly a trámký, na nichž visely různé předměty a nářadí.

Matt mezi nimi rozpoznal polní láhev a natáhl po ní ruku.

"Vodu..."

Nemohl na láhev dosáhnout a už chtěl zklamaně klesnout zpět na své lůžko - když tu mu ji kdosi beze slova podal.

Matt dlouho nerozvažoval, odkud a jak, popadl láhev a hltavě do sebe nalil chladný mok, což jeho vysušenému a bolavému hrdlu přineslo aspoň trochu úlevy.

Pak teprve zvedl oči, aby se podíval, kdo je jeho neznámý dobrodinec. Byl poněkud překvapen, když před sebou uviděl muže v plné bojové výstroji.

Cizinec byl silný, téměř obrovitý postavy a měl smolně černé vlasy, sahající mu až na ramena. Jeho kazajka a kalhoty byly zhotoveny zčásti z kožešin a zčásti ze surové kůže, boty sestávaly z pásků vydlážděných osrstěnou kůží, které byly spolu umně pospojovány a omotávaly i lýtko. Přes tento oblek nosil muž jakési železné pláty, které vypadaly jako části středověké zbroje - skvrnitý hrudní pancíř, opatřený

jakýmsi exotickým znakem, k tomu pažní i nožní chrániče. Na hlavě mu trůnila nestvůrná helma, rovněž pomalovaná stejným znakem a ozdobená kožešinou.

Obličej muže byl opálený sluncem a ošlehaný počasím, jeho oči byly velké a poněkud vystouplé a zdálo se, že Matthewa Draxe neustále pozorují a hodnotí.

"Doufám, že je ti už dobře," promluvil muž v jazyce, který se podobal řeči jižanů, jenom vykazoval větší podíl německých slov. Matt vedle francouzštiny mluvil i obstojně německy; konečně, byl také šest let na letecké základně v Berlíně. Proto muži celkem dobře rozuměl.

"Děkuju," odpověděl. Cizinec mu zřejmě rozuměl. "Kde to jsem?" vyptával se Matt dále.

"V mém táboře. Jsem generál Alcam z Asmarku."

"Těší mě," opáčil Matt se zasténáním a třel si svou bolavou lebku. "Mé jméno je Matt... Maddrax." Jednu výhodu jeho "božské" jméno mělo; Matthew ho dokázal i s těžkým jazykem vyslovit.

"Maddrax měl veliké štěstí," prohlásil generál a kývnul na něho, jakoby povzbudivě. "Kdyby ho moji lidé v ledové pustině nenašli, zmrzl by - nebo by padl za obět' Narka-to."

Narka-to!

Matt prudce vyskočil, najednou úplně bdělý a při sobě. V jeho vědomí se objevila vzpomínka na poslední zážitky. Milha, zřícení, Aruulin zoufalý křik...

"Generále," obrátil se k muži ve zbroji, "tam venku jsem nebyl sám. Byla se mnou jedna mladá žena, barbarka..."

"Alcam ví," odpověděl generál a zatvářil se zkormouceně, "ale nemá žádné dobré zprávy pro Maddraxe."

"Co to má znamenat?"

"Moji muži viděli, jak byla ta žena odvedena."

"Odvedena? A kým?"

"Tou bestií Narka-to. Tím strašlivým zvířetem, které žije v těchto horách."

"Ne!" Matt potřásl hlavou a cítil, jak v něm stoupá panika. "To nesmí, nemůže být!"

"Je to pravda," ujistil generál a podal Mattovi jakýsi podlouhlý předmět. "Toto zde našli moji lidé ve sněhu, nedaleko jámy, v níž jsi ležel."

Matt předmět vzal a ke své hrůze zjistil, že je to kožená pochva Aruulina meče, který nosívala na zádech. Řemeny byly přervány a na horním konci byla kůže pošpiněna krví... Aruulinou krví...

Matt zatnul pěsti. Bojoval s bolestí a zoufalstvím, které ho hrozily přemoci.

Aruula byla mrtvá. Padla za obět' té strašlivé bestii - a on tomu nedokázal zabránit. Kdyby se byl nezřítil do té zatracené jámy...

"Alcam Maddraxovi dobře rozumí," řekl generál účastně. "I on už ztratil kvůli té bestii mnoho přátel. Ale snad ještě není úplně pozdě. Snad je tu pro tu ženu ještě naděje..."

"Cože?" Matt vzhlédl.

"Moji muži a já jsme tady, abychom Narka-to ulovili. Už dlouho uváděl náš lid do strachu a hrůzy.

Pronásledujeme ho už sedm měsíců a i když jsme ho až doposud nechytili, víme o něm mnoho. Známe jeho zvyky a víme, že své oběti nikdy netrhá na místě, nýbrž že si je odvede do svého doupěte, aby si je tam sežral. Je tedy možné, že Maddraxova družka je ještě naživu - i když ta možnost..."

Matt nepotřeboval dlouho rozmýšlet. Krátce rozhodnut se posadil a spustil nohy dolů s pryčny, na níž ležel.

"Kde najdu doupě Narka-to?" zeptal se generála.

"Maddrax neví, do čeho se pouští. Ta bestie je nebezpečná a prohnaná. Dva tucty mých bojovníků jí už padlo za obět'."

"A i kdyby," zavrčel Matt. "Já se pokusím Aruulu odtud dostat."

"Je si Maddrax úplně jistý?"

"Jo, zatraceně." Matt rozhodně kývnul hlavou. Věděl, že kdyby situace byla obrácená, Aruula by neváhala ani vteřinu. Vědět, že je v moci této nestvůry, ho dělalo napůl šíleným. Jestliže existovala i ta nejmenší naděje, že je ještě naživu, musí vsadit všechno na to, aby ji našel a zachránil. Nesměl ztrácet žádný čas.

Vyskočil na nohy a zjistil, že má úplně měkká kolena.

"Maddrax je ještě velmi slabý," poznamenal generál.

"Já vím," přitakal Matt, "ale já se musím pokusit svou družku osvobodit. Ona by totéž udělala i pro mě."

"Alcam rozumí," generál kývnul.

"Měl jsem s sebou batoh," řekl Matt. "S výzbrojí..."

"Všechno je pro Maddraxe uschováno," ujistil ho Alcam. "Může to dostat, kdykoliv bude chtít."

"Děkuju."

Na poněkud nejistých nohou opustil Matt generálův stan - aby se venku užasle a s otevřenými ústy zastavil.

"Páni," vyjelo mu bez dechu.

Nacházel se uprostřed rozlehlého, čistě vojenského tábora, obklopeného palisádami, který ležel ve sněhem pokryté kotlině. Kolem něj se tyčily šedé, příkré hradby hor.

Alcamův stan stál uprostřed tábora, obklopen velkým počtem dalších stanů, vypadajících konstrukčně stejně, ale menších a stísněnějších - očividně obydlí nižších velitelů a prostých válečníků. Mezi tím zahlédl Matt stát válečné stroje všeho druhu - katapulty a různé vrhače, kolem nichž se hemžili muži, oblečení jako Alcam a v helmách.

Nejvíce ale Matt užasl nad obrovskými zvířaty, která byla držena ve velké ohradě na okraji tábora a sloužila Alcamovým vojákům zřejmě jako jízdní i jako nákladní.

"Mamuti," uniklo mu, zatímco zaraženě zíral na mohutné obry s dlouhou huňatou srstí a velkými zahnutými kly.

"Efranti," upřesnil Alcam, který vyšel ze stanu za ním a nechal svůj pohled pyšně klouzat po táboře. "To, co Maddrax vidí, je mocná armáda Asmarku. Vytáhli jsme, abychom zabili Narka-to. Už příliš dlouho ohrožuje tato bestie horské průsmyky. Mnoho poutníků jí zde už padlo za oběť."

"Proč jste tu potvora nechtyli už dávno?"

"Protože Narka-to je neobyčejně lstivý a prohnaný. Až dosud nás vždy oklamal, i když jsme naň nastražili nespočetně pasti."

"Rozumím," řekl Matt - a náhle ho napadlo ošklivé podezření. "Ta jáma, do které jsem padl..."

"...byla jedna z nich," přiznal generál bez okolků. "Proto jsme považovali za svou povinnost Maddraxe zachránit."

"Děkuju," ucedil Matt. "Bez vaší pomoci bych asi tam venku zmrzl."

"Alcam udělá pro Maddraxe ještě víc. Dá mu čtyři svoje nejlepší válečníky s sebou. Oni ho zavedou tam, kde si myslíme, že má Narka-to svoje doupě."

"To je od Alcamy opravdu velkorysý," prohlásil Matt, vděčný, že v této ledové divočině našel nějakého spojence.

Alcam mu podal svou pravici a on se jí srdečně chopil.

"Můj nepřítel je také Maddraxův nepřítel," řekl generál, "a proto jsou Maddraxovi přátelé také moji přátelé. Pomohu mu osvobodit jeho družku, jako že jsem Alcam z Asmarku..."

O něco později - slunce právě překročilo svůj zenit - se už malá výprava nacházela na cestě.

Mlha, která ležela nad kotlinou během dopoledne, se projasnila; dolů padalo jasné, ničím nezkalené sluneční světlo, pod jehož dotekem ledové krystalky oslnivě jiskřily. Matt mhouřil oči a zatoužil po slunečních brýlích.

Šel uprostřed malé skupinky, kterou pro něj sestavil Alcam. Čelo oddílu tvořili dva bojovníci, kteří byli očividně bratři - oba obři v kožišinách a zbroji, k tomu oštěp, štít a krátký široký meč. Byli jeden druhému nápadně podobní.

Dva muži, kteří šli v zadním voji, byli menší a lehčeji oblečení; přes své kožené kazajky měli jenom kožešinový plášť a na hlavě prastarou ocelovou helmu. Jejich výzbroj sestávala z krátkého luku a šípů, které nesli v koženém toulci na zádech.

Matt měl s sebou svůj batoh s nouzovou skříňkou, který mu Alcamovi lidé uschovali. Bohudíky se při pádu do jámy nic nerozbilo - ani Mattovy kosti, ani části výzbroje na přežití, které v tomto nepřátelském světě měly neocenitelnou cenu - pro každého, kdo s nimi uměl zacházet.

Cesta vedla příkře nahoru. Nikdo během chůze nemluvil a také Matt se propadl do ponurých úvah. Stále musel myslet na Aruulu. Úzkostlivě se ptal sám sebe, zda se mu podaří přijít ještě včas, aby ji zachránil. S velkou bolestí vzpomínal na jejich první setkání, kdy ležel napůl mrtvý ve vraku svého stroje a jen o vlasek unikl žravým taratsám. Tehdy mu Aruula zachránila život; teď byla řada na něm, aby jí to oplatil. Věděl, že ho Aruula miluje a že mu bezmezně důvěřuje - doufal jen, že její důvěra bude také oprávněná.

"Jak daleko ještě?" zeptal se jednoho z obrů, když se vyšplhali na jeden úzký skalní hřeben.

"Už ne daleko," opáčil bojovník, který měl na pravé straně obličeje ošklivou jizvu a prázdný oční důlek - pozůstatek po ráně mečem. "Jsme na hranici."

"Na hranici?" Matt zvedl nechápavě obočí. "Na jaké hranici?"

"Na hranici území té bestie," opáčil bojovník.

Matt pocítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Pro jistotu vytáhl svou berettu a zkušenými hmaty ji překontroloval. Nechtěl být v rozhodujícím okamžiku zrazen prázdným klepnutím. V zásobníku na dvacet kulek jich bylo ještě dvanáct.

Bude-li mít dobrou pozici k výstřelu, měl by být Narka-to vyřízen. Protože ta zatracená věc byla živá - a co žije, dá se také zabít.

"Maddrax vládne hromu," poznamenal jeden z lučistníků, když uviděl pistoli v Mattových rukou.

"Přesně tak," potvrdil Matt - už dávno se vzdal toho, aby obyvatelům tohoto barbarského světa vysvětloval způsob, jak ruční palná zbraň funguje.

"Maddrax je mocný bojovník," řekl muž pln úcty. "Můžeme být šťastni, že stojí na naší straně."

"A na jaké straně bych měl jinak stát?" zeptal se Matt poněkud zmaten.

"Neposlouchej ho," ozval se obr. "On je jenom boogu, ten nejmenší mezi námi bojovníky. Nemá co mluvit."

Lučistník sklonil poníženě hlavu a Matt tím měl věc za vyřízenou - i když mu v žaludeční krajině zůstal jakýsi podivný pocit, který mu říkal, že tu není něco v pořádku.

Nezbyl mu však čas, aby o tom dlouho přemýšlel.

Vstoupili na úzkou stezku, která se vinula podél jedné kolmo se tyčící skalní stěny a vedla hlouběji do revíru Narka-to.

Byla to nebezpečná cesta. Na jedné straně pouze půl metru široké, hluboko zaříznuté stezky vyrůstala kolmo nahoru příkrá skála, na druhé straně zela propast. Člověk musel dávat zatracený pozor, aby na zasněženém povrchu nestoupl někde do prázdna. Matt a bojovníci se drželi těsně u skalní stěny a opatrně postupovali vpřed.

Posléze došli na konec stezky a octli se na plošině, pokryté sněhem. V nepravidelných odstupech z ní vyrůstaly skalní jehly, které vypadaly jako němí, strnulí strážci této ledové pustiny.

Jednooký obr vyštěkl na své muže krátký ostrý povel. Lučistníci hrábli do toulců a přiložili šípky k těživám svých luků. Oba obři popadli své oštěpy a připravili si je v rukou tak, aby je mohli okamžitě vrhnout.

Matt mohl téměř fyzicky cítit neklid a strach, který se mužů zmocnil. Cítil, že i jeho puls se zrychlil.

Oběma rukama úchopil pažbu pistole a držel ji připravenou k výstřelu.

Sehnutí se kradli vpřed přes sněhové pole - pět maličkých černých bodů uprostřed bílé pustiny. Vědomí, že se bestie může každým okamžikem objevit, na nich spočívalo jako tíživý balvan a doprovázelo je na každém kroku. Muži se často otáčeli a zvedali své zbraně - ale pokaždé to byly jen zkreslené stíny skal, které klamaly jejich poplašené smysly.

Opatrně a ostražitě, zbraně v rukou, se kradli dál, každým okamžikem očekávající útok.

A přece je nic nemohlo připravit na ten strašný okamžik, kdy si oni a Narka-to skutečně stanuli tváří v tvář.

Došlo k tomu velice rychle a neočekávaně.

Blížili se právě k okraji sněhového pole a došli tam, kde se rozeklané skalní věže shlukovaly do podoby jakési koruny, jejíž hroty tvořily široký kruh.

Zcela najednou se ozval jakýsi chraptivý, nelidský skřek - a vzápětí za jedním z velkých balvanů oživil stín.

Narka-to!

Do výše vyrostl obrys hrůzu vzbuzující kreatury, jež se se strašlivým řevem postavila proti nim. Její mohutná lebka, z níž splývala dolů zježená, krví potřísněná srst, se vysunula dopředu, tlama monstra se otevřela a ukázala řadu strašlivých zubů a klů.

Na několik vteřin byl Matt paralyzován a neschopen pohybu zíral na bestii. Tělesná stavba Narka-to se podobala gorile - s širokým, nestvůrně svalnatým trupem a dvěma mohutnými pažemi, jejichž pracky byly ukončeny vražednými drápy. Srst kreatury byla bílá a zcuchaná a dělala již tak hrůzu vzbuzující postavu ještě větší a mohutnější. Matt odhadoval její čistou tělesnou výšku na více než tři metry.

"Narka-to!" vykřikl jeho průvodci jako z jedné úst a bestie zařvala a pozvedla své drápy ozbrojené pracky.

Muži zareagovali.

Obři vrhli své oštěpy, lukostřelci vypustili šípy. Vypálil i Matthew.

Výstřely hvízdly vzduchem a zasáhly nestvůru. Jeden z letících oštěpů srazilo zvíře svou prackou, druhý se mu zabořil do boku. Mattovy kulky zasáhly monstrum těsně pod hlavou do mohutného krku, šípy se zaryly na výšce srdce do hrudníku bestie.

Ale nic se nestalo.

Narka-to vztekle zařval - ale z jeho zranění nevytryskla ani kapka krve.

Bojovníci, kteří už tasili své meče, aby zaútočili a vrhli se na zraněné zvíře, zděšeně zjistili, že jejich zbraně neměly žádný účinek. V jejich obličejích se objevila čirá hrůza.

"Duch!" vykřikl jednooký v obrovské panice. "Nedá se zabít! Narka-to je duch! Sám Orguudoo ho poslal...!" A ještě než Matt mohl proti tomu nějak zakročit, dali se Alcamovi muži na útěk.

"Ne, zatraceně!" křičel za nimi.

"Počkejte...!"

Ale generálovi bojovníci se nedali ničím zadržet. Hlava nehlava se hnali dolů ze svahu, aby unikli před bestii, jejíž řev se zdál rozechvívat okolní chladný vzduch.

Matt Drax se obrátil a zatnul zuby. I když všichni utekli - on zůstane. To byl Aruule dlužen...

"Jen počkej, ty potvoro," zavrčel, namířil berettu double action a vypálil znovu.

Zahřměl výstřel a přehlušil řev Narka-to. Kulka vylétla z hlavně a letěla nestvůře vstříc - a zasáhla ji přesně mezi oči.

Už už Matt triumfálně zvednul sevřenou pěst - ale tak jako předtím neukázal zásah žádný účinek.

Neobjevila se žádná krev, nic neukazovalo na to, že dravá šelma vůbec něco ucítila...

Zmateně zíral Matt na zbraň ve své ruce.

"Co u všech pekel...?"

Zranění muselo být pro každou živou bytost smrtelné. Nebo měli snad Alcamovi muži pravdu a on tu stál proti nějakému zatracenému přízraku, nebo...

Rozhodnut zaťal Matt pěsti. Chtěl vědět, o co tu jde.

Se zbraní v ruce se rozběhl k malé vyvýšenině přímo naproti Narka-to. Od té chvíle, co se objevila, se bestie nepohnula ani o krok dopředu a to v něm vzbudilo nedůvěru. Něco tu nesedělo.

Opět zazněl strašlivý řev Narka-to a jeho mohutná lebka se naklonila dopředu, jako by se chystal k útoku. Matt vypálil ještě jednou; z největší blízkosti zasáhl hlavu bestie - a zase se nic nestalo.

"Zatracená mrcho!" zařval vztekle. "Tak už zdechni!"

Jedna z mohutných pracek se spustila dolů. Matt se vrhl dolů do sněhu, převalil se přes rameno a v příštím okamžiku se už octl za nechráněnými zády zvířete...

... a neubráníl se překvapenému výkřiku!

Počítal téměř se vším - jenom ne s pětici malých podsaditých chlapíků v kožešinových pláštích, kteří se skrývali za tělem obrovské šelmy a pohybovali jejimi údý pomocí jakési dřevěné konstrukce.

Takže to je... atrapa?

Nedostal se už k tomu, aby svou myšlenku dokončil - protože vzápětí se těch pět mužů vrhlo na něho, strhli ho k zemi a hodili do sněhu.

"Zatraceně!" vykřikl Matt. "Kdo jste? Co to má..."

Chlapíci v kožešinách neodpověděli. Bušili do něj svými malými, ale silnými pěstmi a zasazovali mu tvrdé rány. Matt se pokusil bránit, ale proti přesile těchto jako lasice hbitých protivníků neměl šanci.

"Pusťte mě, k sakru!" vykřikl - ale jeho soupeře to ani nenapadlo. Sebrali mu jeho zbraně.

Náhle ucítil Matt prudké bodnutí na svém pravém předloktí. Současně ho jeho protivníci pustili.

Matt se podíval na svou ruku a uviděl na svém předloktí ojedinelou kapku krve. Jeden z cizinců stál nad ním a v ruce držel malý trn, s nímž předtím propíchl Mattovu kůži.

"Co - co...?" dostal ze sebe Matt ještě. Pak pocítil, že ho smysly začínají opouštět.

Viděl, jak se muži v kožešinách nad ním sklánějí a říkají něco ve své řeči, která byla cizí a zároveň i jaksi zvláště povědomá.

Pak se na něj jako nějaká černá přikrývka snesla mdloba.

Když Matt tentokrát otevřel oči, zahlédl obličej jakési mladé ženy.

Aruula! projelo mu hlavou - ale už v příštím okamžiku poznal, že se zmýlil.

Žena, která stála před ním, byla menší než Aruula a mnohem křehčí, i když o nic méně krásná. Její pravidelné rysy rámovaly kaštanově hnědé vlasy; hezkému obličejí dominovaly zářivě zelené oči. Měla na sobě prostý oděv z kůže, který byl na jejich štíhlých bocích přepásán širokým koženým pásem.

Matt uviděl, že je ve stoje přivázan k jednomu trámu. Tento trám tvořil jednu z podpěr střechy primitivního obydlí, které bylo nacpáno všemožným podomácku zhotoveným zařízením. Uprostřed chatrče bylo ohniště, v němž šlehal a praskal oheň a šířil kolem sebe příjemné teplo.

Matt zasténal. Narkotikum, které mu vstříkli ti malí chlapíci, stále ještě působilo. Měl téměř pocit, že má na ramenou dvě hlavy.

"Révlacaa," pronesla mladá žena v jakémisi nářečí, které se dost podobalo francouzštině.

"Demaadac," přišla odpověď a Matt zjistil, že mladá žena není v chatrči sama. Vzadu stál jakýsi starý muž se sněhobílým vousem, který měl na sobě chundelatý kožešinový plášť a podivně tvarovanou čapku, k tomu silnou dřevěnou hůl, jejíž konec byl ozdoben bohatými řezbami. Oči starce hleděly mímě, ale jeho rysy byly tvrdé a rozhodné.

"Compraata?" obrátila se mladá žena k Mattovi, který kývnul na souhlas.

Žena mluvila zvláštní směsí francouzštiny a italštiny - aspoň francouzské části jejího jazyka rozuměl docela dobře.

"Jak se jmenuješ?" zeptala se ho.

"Maddrax mé jméno," opáčil.

"Mluvíš naší řečí?"

"Pokusím se," odpověděl Matt v čisté francouzštině - zdálo se, že mu mladá žena přesto rozumí..

"Mé jméno je Sam," představila se. "Jsem dcera Yorla, Nejstaršího našeho kmene." S tím ukázala na starce s čapkou.

"Těší mě," zalhal Matt a kývnul k ženě a starci. "Proč jste mě zajali?"

Vypadalo to, že starý muž hned neporozuměl, co Matt říká, a tak mu dcera trochu pomohla. Yorl něco nesrozumitelného zamumlal a pomalu se přiblížil.

"Jsi náš nepřítel," prohlásil konečně. "Přišel jsi zničit lid Narka."

"Co je to za nesmysl!" bránil se Matt. "Nechci vám ublížit. Jsem tu jen kvůli té zatracené bestii..."

"Narka-to," řekla Sam.

"Přesně tak."

"V tom není žádný rozdíl," pokračoval Yorl nijak nedotčen. "Kdo napadne Narka-to, je také nepřítelem Narků. Je to starý zákon."

"Tak?" Matt se zašklebil. "Fajn. Pak mi ale prozrad'te, kde je moje družka, protože si s tou potvorou zřejmě dobře rozumíte!"

Yorl a Sam si vyměnili udivený pohled.

"O čem to mluvíš, cizince?" zeptala se mladá žena.

"Mluvím o tom, že Narka-to odvedl mou družku," přiznal neochotně Matt. Tato slovní přestřelka trvala na jeho vkus už příliš dlouho - Aruulin život byl v nebezpečí. "Přišel jsem, abych ji osvobodil."

"Maddrax lže," prohlásil Yorl nevzrušeně.

"Ne, ztraceně, mluvím čistou pravdu. Nevěděl jsem nic o Narcích a také nemám ani ponětí, co má znamenat tahle ztracená komedie s atrapou. Jediné co vím je že má přítelkyně se nalézá v drápech té šelmy. Pravého Narka -to, rozumíte?"

Matt cítil, že stařec ani dcera nemají v sobě nic zlého. Měli jenom strach - před ním...

"Prosím," řekl, "rozvažte mě a nechte mě jít. Nic vám neudělám. Chci jen zachránit svou družku."

Yorl a mladá žena si mezi sebou vyměnili tázavé pohledy a pak se trochu stáhli dozadu, kde spolu začali mluvit ztlumenými hlasy.

"...nevěř mu..." zaslechl Matt říkat starce, "...obvyklá věc u našich nepřátel..."

"Ale já mu věřím," opáčila Sam, "jen musíme..."

Zbytku toho, co mladá žena řekla, Matt nerozuměl - nevhoda, jak se ihned ukázalo.

Protože tak nepocítil žádné podezření, když k němu Nejstarší a jeho dcera znovu přistoupili. Nic zvláštního si nemyslel ani tehdy, když Sam sáhla po jeho zápěstích; věřil, že mu konečně sejme pouta. Místo toho však pocítil na zápěstí ostré bodnutí. Zděšen zjistil, že mu Sam znovu vbodla trn do kůže.

"Co... co to bylo?" zeptal se ohromeně.

"Jed," vysvětlil Yorl bez okolků. "Jsem toho názoru, že jsi jeden z těch Alcamových krvavých psů a nepřítel Narků, ale moje dcera Sam ti z nějakého důvodu věří."

"Ach tak?" Matt se měl co držet, aby nevybuchl hněvem. "A proto jste mě otrávil?"

"Moje důvěra je jen propůjčená," řekla Sam. "Na jed, který jsem ti podala, existuje protijed. Když ho dostaneš během dvou dnů, nestane se ti nic. Jinak..."

"Jak velkorysě," řekl Matt s hořkým úšklebkem. "Opravdu úžasné..." Vyrazil ze sebe pár trpkých kleteb ve své mateřštině, věděl však, že nemá smysl se nějak přít. V této chvíli bylo důležité jen jedno: osvobodit Aruulu z drápů bestie. A na to, co bude, bude dost času až potom.

"Dobrá," řekl, spolknuv svou zlost jako nějaký odporný lék. "Můj život tedy leží ve vašich rukou. Mohli byste mě už tedy rozvázat, nebo ne?"

Yorl vyslal ke své dceři varovný pohled, ale Sam přistoupila, vytáhla nůž, který jí visel u opasku a krátce prořízla Mattova pouta.

"To je už mnohem lepší," poznamenal, zatímco si masíroval bolavá zápěstí a kotníky. "Mnohem lepší. A teď mně vraťte mé zbraně. Musím najít doupě té bestie a osvobodit svou družku."

Stařec a jeho dcera si zase mezi sebou vyměnili jeden z těch podivných pohledů.

"Narka-to neodvedl tvou družku," řekla Sam pevně.

"Že ne? A odkudpak to víš? Tys tam přece nebyla, neslyšelas ten strašlivý řev..."

"Řev?" Yorl zvedl obočí. "Něco takového jako tohle?" Nejstarší sáhl po jednom z těch početných předmětů, které se houpaly u jeho koženého opasku a zvedl si ho ke rtům. Ta věc vypadala jako nějaká neforemná trumpeta, která byla patrně vyřezána z rohoviny.

Yorl do ní nezadul, on do ní zařval - a vzápětí naplnil chatrč strašlivý, nelidský skřek.

Byl nerozeznatelný od vzteklého řevu Narka-to a zněl tak věrně, že Mattovi naskočila husí kůže.

"Nu?" zeptal se starý muž, když instrument znovu odložil.

"C... co to má znamenat?" zeptal se Matt zaraženě.

"Pojď se mnou," vybídla ho Sam a zatáhla ho za rukáv jeho overalu. Zmateně následoval mladou ženu ven. Zjistil, že se nalézá ve vesnici, jejíž kupolovité chatrče částečně zakrýval mohutný skalní převis. Vesničané - všichni malí a podsadití, jak je evoluce přizpůsobila k jejich drsnému životu v horách - se zastavovali při své práci a zmateně si prohlíželi cizince.

Matt si jejich pohledů nevšímal a následoval mladou ženu, která ho vedla napříč vesnicí k jedné chýši, větší než ostatní.

"Jdi dovnitř," vybídla ho. "Tam najdeš, co hledáš..."

Váhavě se Matt přiblížil ke vchodu do chýše. Přitom měl ne příliš dobrý pocit kolem žaludku. V poslední době zažil až příliš často nepříjemná překvapení, než aby jen tak jednoduše poslechl.

"Co je s mými zbraněmi?" zeptal se.

"Nebudeš je potřebovat," ujistila ho Sam. V jejím hlase jakoby zazníval smutek. "Už ne..."

Matt si tedy dodal odvahy, odhrnul kožený závěs, který zakrýval vchod do chýše a vstoupil do šeré polotmy, která uvnitř panovala.

Chvilku trvalo, než si oči zvykly na slabé světlo. Pak uviděl ve tmě dvě chladně se lesknoucí oči a tesáky jako nože, vyčnívající ze strašlivé tlamy.

Zděšeně uskočil dozadu, když rozeznal obrovské obrysy monstra, jež se tu před ním v polotmě tyčilo. Byl to Narka-to!

Jeho čistá výška mohla být tři metry; postava se podobala gorilí. Bílá srst, jež ho pokrývala, byla dlouhá a zcuchaná, pracky vyzbrojeny mohutnými, smrtícími drápy. Páchl po smrti a hnilobě.

Pak, když přemohl první leknutí, všiml si Matt, že se bestie nehýbá. Udiven se k ní přiblížil, podíval se do jejích chladných očí - a poznal, že v ní už není žádný život. Narka-to byl mrtvý. Ohromen obešel Matt nehybnou bestii a viděl, že obří torzo zvířete je připevněno k jakémusi dřevěnému podstavci na kolech. Přes mechanismus, nacházející se v zádech monstra, se dalo pohybovat s prackami nahoru a dolů.

"U všech pekel," uniklo Mattovi, "co má tohle znamenat?"

"V naší řeči znamená Narka-to Ochránce Narků," vysvětlila Sam, která mezitím nepozorovaně vstoupila a s bázlívou úctou vzhledla k mocnému zvířeti. "Po mnoho generací byl Narka-to vladař - ochránce našeho národa. Obracel naše nepřátele na útěk a staral se o to, abychom mohli žít v míru."

"Co se stalo?" zeptal se Matt, který už tušil, že se za touto věcí skrývá mnohem víc, než předpokládal na začátku.

"Zemřel," odušila Sam prostě. "Po tom, co byl po mnoho lidských věků ochráncem Narků, Narka-to zemřel."

"Rozumím. A nač zemřel?"

"Byl starý," odvětila mladá žena. "Wudan si ho vzal k sobě."

Matt kývl. Pomalu začínal tomu všemu rozumět. "Potom tedy... není žádný pravý Narka-to?" zeptal se nevěřičně.

"Byl," ujistila Sam. "Než umřel. To bylo před třiceti dny."

"Ale potom..." Mattovi se udělalo mdlo, když si dal jedna a jedna dohromady. On sám byl v horách teprve dva dny, pak tedy Aruula a on narazili jenom na tuto atrapu. Jeho hrdost se vzpírala proti poznání, že se dal napálit strašidlem ze dřeva a kožešiny. Na druhé straně - v chumelenici Narka-to víckrát slyšeli než viděli.

"Jak je to možné?" zeptal se nechápavě.

"Lidé vidí to, co chtějí vidět," odpověděla Sam prostě. "Každý zná legendu o Narka-to. Chrání nás i navzdory smrti našeho ochránce."

"Generál Alcam říká, že Narka-to zabil nesčetné poutníky, kteří tudy procházeli."

"Alcam lže," opáčila Sam nevzrušeně. Generál jí určitě nebyl neznámý. "Narka-to nikdy neublížil nikomu, kdo k nám přišel v přátelství. Jen u našich nepřátel neznal milosrdenství."

"No jasně," Matt bezděky zavrtěl hlavou; cítil se naprosto popletený. "Jmenuj mně jediný důvod, proč bych ti měl věřit," řekl. "Napřed jste si ze mě udělali blázny s atrapou, pak jste mě zajali, a nakonec otrávil. Nemyslím, že by to byl právě dobrý začátek pro přátelství."

"Lituji toho, co se stalo," řekla mladá žena a Matt musel uznat že to znělo pravdivě.

"Tak mi tedy konečně řekni, kde je Aruula," naléhal. "Když Narka-to vlastně neexistuje, museli jste ji unést vy!"

"Pořád ještě nerozumíš," řekla Sam s lítostí.

"Ne, nerozumím," potvrdil Matt zuřivě. Celé to tajnůstkářství mu začínalo jít na nervy. Ze strachu o Aruulu byl napůl šílený.

"Ty ji miluješ, že?" zeptala se Sam.

"Cože?" Matt byl ohromen.

"Tvoje družka... Aruula. Ty ji miluješ."

"No," řekl Matt vyhybavě, "ona je má společnice. Jsem za ni zodpovědný."

"Ona zde není," ujistovala mladá žena. "Alcam tě obelhal. Tak jako obelhává všechny."

"Dokaž to," žádal Matt. "Proč by mě měl Alcam obelhávat? A proč chce zabít Narka-to, když ten podle

tebe nikomu neškodí?"

"Mohla bych ti to dokázat," řekla Sam, "ale je to tajemství. Ty jsi cizinec. Nesmím ti nic říct."

"Co ty máš co ztratit?" namítl Matt hořce. "Když máš pocit, že bys mně neměla věřit, můžeš mě přece lehce umlčet. Když mně nedáš protijed, nebudu o tom moct nikomu vyprávět."

Zdálo se, že mladá žena o jeho slovech přemýšlí. Blíže neurčitelný výraz přeletěl při tom přes její hezký obličej.

"Tak dobrá," řekla nakonec. "Svěřím ti tajemství Narků."

Když šli vesnicí, cítil na sobě Matt podezíravé pohledy obyvatel. Mohl přímo cítit nedůvěru, která z nich čísel. Stále znovu viděl, že se shlukovali a šuškali si o něm. A často při tom zachytil jméno "Alcam."

At' mu už Sam chtěla ukázat cokoli - bylo to pro Narky zřejmě velice důležité. A vypadalo to, že po tom touží i Alcam.

Mohutný skalní převis, který se tyčil nad vesnicí, se směrem k východu snižoval. Matt uviděl, že v šikmo vystupující skalní stěně je několik metrů široký otvor, z něhož proudil teplý vzduch, měnící se venku v chladnu v bílou páru, jež se pomalu spouštěla dolů. Před štěrbinou stálo na stráži několik mužů v kožešinových oblecích, kteří třímali v rukou kuše.

"Stát!" vykřikl jeden z nich, když se Sam s Mattem přiblížili.

Dcera Nejstaršího, která měla zřejmě v kmeni zvláštní postavení, se ke strážím přiblížila a vyměnila si s nimi několik slov. Muži si Matthewa změřili nedůvěřivými pohledy a pak ustoupili stranou, aby dvojice mohla vejít.

Matt následoval svou průvodkyni do parami zahaleného pološera, jež bylo prosyceno vlhkým teplým vzduchem. Před nimi se rozkládala rozlehlá jeskyně, z jejíhož stropu visely mohutné krápníky. Ve vzduchu se vznášel sirný pach a k tomu bylo odkudsi slyšet pleskání vody. Panovalo zde zvláštní zelenavé světlo, jehož původ nemohl Matt nijak určit.

Sam zažehla jednu z pochodní, které stály připravené u vchodu do jeskyně a pokynula Mattovi, aby šel za ní.

Ve světle pochodně pronikli hlouběji pod jeskynní klenbu a Matt uviděl, že se po podlaze vine v četných zákrutech potůček. Voda v něm bublala, stoupaly z ní vzdušné bubliny - očividně důsledek z podzemních hloubek pronikajících plynů.

Nakonec se dostali na břeh malého podzemního jezírka - a Matt teď už viděl, odkud přichází zelené světlo. Celá voda se zdála být jediným světelným zdrojem, jenž rovnoměrně rozšiřoval tento podivuhodný třpyt. Ale odkud se světlo bralo? V žádném případě nemohlo jít o žádnou elektřinu. Snad nějaké fosforeskující částičky ve vodě... ?

Sam přistoupila k jezeru a na jeho břehu se zastavila. Zastrčila pochodeň do držáku, zvlášť pro ni připraveného ve skále, a hluboce se uklonila.

"Co to děláš?" zeptal se Matt.

"Je to náš způsob, jak vyjádřit prameni naši úctu. Je to dar od Wudana osobně."

"Tak?" Matt silně pochyboval, že to byl bůh, který dal vznik tomuto prameni. Vzpomněl si na gejzíry a horké prameny, které kdysi, před dávnou dobou, viděl v Yellowstonském národním parku. Indiáni je svého času také uctívali jako svaté místo - zřejmě i Narkové podleli stejnému omylu, fascinováni oním podivným zelenavým třpytem.

"To je tedy to vaše veliké tajemství?" zeptal se poněkud zklamán. "Světélkující horký pramen?"

"Je to poklad našeho národa," potvrdila Sam vážně. "Kvůli tomu se nás Alcam snaží zničit."

Matt si povzdechl a potřásl hlavou. Mohlo uplynout mnoho staletí od jeho doby - a stále si ještě lidé kvůli takovému hloupostem rozbíjejí hlavy.

"Proč jim ten pramen jednoduše nepřenecháte?" zeptal se. "Mohli byste si tu vaši vesnici postavit někde jinde a měli byste pokoj."

"Protože nesmíme," odpověděla Sam.

"Rozumím," kývnul Matt. "Wudan vám dal příkaz chránit ten pramen. Proto zůstáváte tady."

"Přesně tak to je," potvrdila Sam, aniž by si všimla kousavého sarkasmu v Mattových slovech. "Síly pramene nesmějí nikdy padnout do cizích rukou. Následkem by byla smrt a zničení."

"Síly pramene?" Matt nastražil uši.

"To je to právě tajemství Narků," řekla Sam tajuplně. Pak sáhla ke svému opasku, vyndala nůž - a než Matt stačil nějak zareagovat, prořízla si čepeli předloktí. Z rány vytryskla rudá životní tekutina a potřísnila zem, která, jak si Matt teprve nyní všiml, byla plná podobných tmavých skvrn.

Krev...

"Můj bože!" vykřikl zděšeně. "Cos to udělala?"

"Já... ti svěřuji... naše tajemství," vypravila ze sebe těžce Sam, zřejmě v bolestech. Odložila nůž, poklekla a nahnula se nad pleskající vodu. Pak do ní ponořila svou zraněnou ruku až po loket.

Zasyčelo to, voda začala ještě silněji vířit a vířit. Matt nechápavě zíral na mladou ženu, jejíž bolesti zkřivená tvář se poznenáhlu uvolnila. Po chvíli se Sam zvedla, přistoupila k němu a napřáhla mu k očím poraněnou ruku.

"Ale to... to přece není možné..." zajíkl se Matt.

Uchopil Saminu paži a pozorně si ji prohlížel - ale po hluboké ráně, která zde ještě před krátkou chvílí byla, nebylo ani památky. Zranění se se zázračnou rychlostí zhojilo!

"V této vodě sídlí Wudanova božská síla," vysvětlila Sam a nedokázala skrýt triumfální úsměv, který přelétl po jejím hezkém obličejí. "Proto ji uctíváme jako samotného Wudana."

"Pramen, který má absolutní léčivou moc," žasl Matt.

"Už po nesčetné generace se nachází ve vlastnictví mého národa," vysvětlovala Sam. "To je, že náš praotec ji kdysi obdržel od Wudana, který mu poslal dar léčení v hořící skále z nebe."

"V hořící skále?"

Kometa! Byla snad ona zodpovědná za toto podivuhodné zelené záření? Něco v té vodě muselo být! Snad fosforeskující organismy, které se s kometou dostaly do tohoto pramene a mnohonásobně zvýšily reprodukční schopnosti lidského těla?

Matta to hnalo k tomu, aby se pokusil tuto hádanku objasnit, ale bez pomoci dobře vybaveného chemika či biologa by zde jistě neměl žádnou šanci získat si nějaké vavříny.

"Teď tedy znáš naše tajemství," uzavřela Sam, "a víš tedy také, proč nás chce Alcam zničit."

"On také zná tajemství pramene?"

"Před mnoha lety našli naši lovci venku v ledové pustině mladého muže. Zabloudil, byl napůl zmrzlý a vyhladovělý. Přivedli ho do vesnice a zachránili mu život tak, že ho položili do pramene. Ale zle se jim odvděčil. Utekl a zapřísáhl se, že se jednou vrátí a že se zmocní pramene."

"Alcam," hádal Matt.

"Je to tak. Bez ohledů a bez skrupulí se vyšvihl na místo válečného náčelníka Asmarků a zná teď jen jediný cíl: dostat do své moci pramen Narků!"

Matt pochopil. Pro každého vojevůdce musel mít pramen nevyčísitelnou hodnotu, protože by pak vojáci už nemuseli umírat na svá zranění. "Kdo vlastní pramen," konstatoval se zachvěním, "je prakticky neporazitelný."

"Alcam sní o tom, že se svým vojskem sestoupí z hor a vydá se na jih, aby tam založil mocnou říši, v níž bude vládnout jen on."

"Nic nového," mínil Matt: mnoho věcí se vůbec nezměnilo... "A to jediné, co mu v tom ještě brání, je Narka-to."

"Přesně tak, Maddraxi," ozvalo se od vchodu do jeskyně. Starý Yorl nepozorovaně vstoupil. "Teď tedy už rozumíš, proč se Narkové snaží za každou cenu uchovat tu legendu. Toho dne, kdy se Alcam doví, že Narka-to už neexistuje, bude naší zkázou."

"Ale ten den je už tedy velice blízko," řekl Matt ponuře. "Byl jsem v Alcamově táboře a viděl jsem jeho vojsko. Proti této přesile nemáte se svou atrapou žádnou šanci."

"To vím," potvrdil stařec, "a dělá mi to starosti. Nestane-li se nějaký zázrak, dny Narků jsou sečteny."

"Hm," ucedil Matt. Svrátil čelo a uvažoval. Poslední kousky skládačky se složily dohromady.

Bylo mu teď jasné, proč mu Alcam vyprávěl o strašlivém monstře Narka-to. Generál už ze začátku počítal s tím, že Matta nějak přinutí, aby bestii zabil. Pravděpodobně ho jeho vojáci zpravili o

Maddraxově "hromové ruce" a on si spočítal, že podobná kouzelná zbraň monstrem snadno vyřídí. Tak tedy Matta jako vyslal, aby z jeho spárů vysvobodil Aruulu. Velice mazané.

A Aruula?

Matt si připadal jako idiot, když si uvědomil, že i v tomto bodě byl dokonale přelstěn. Aruulu neodvlekl Narka-to ani Narkové - ale nikdo jiný, než sám Alcam! Patrně ji jeho muži na útěku přemohli a on si celou tu podvodnou hru vymyslel, aby se tak pohodlně zbavil svého úhlavního nepřítele - Narka-to. Generál si to všechno velice šikovně připravil, nepočítal jen s jedním; s tím, že obávaná bestie už není naživu.

V Mattovi začal vřít vztek; jeho ústa se zkřivila v ošklivém úsměšku.

"Musíme něco podniknout," prohlásil rozhodnut. "Alcam mě podvedl. To on má Aruulu v zajetí."

"Je to jeho způsob," potvrdil Yorl. "Ne nadarmo se Alcamovi říká Alcam Strašlivý. Celý Asmark se pod jeho vládou třese. Je mazaný, lstivý a proradný!

"...a bude potrestán za své činy," ujistil Matthew.

"Jak?" Yorl rezignovaně sklopil zrak k zemi. "Jeho ozbrojená síla je velká a mocná. Narkové nemají proti ní ani tu nejmenší naději."

"Ale vy se musíte bránit," trval na svém Matt. "Je to vaše jediná šance přežít!"

"Je-li to naše jediná šance," řekl stařec nezvučně, "pak tedy nemáme žádnou."

"Ale..." Matt vyslal tázavý pohled k Sam a viděl, že v jejich očích je stejná rezignace jako u jejího otce. Přirozeně - co také mohla pořídit hrstka lovců a sedláků proti shromážděné vojenské síle, která vytáhla s válečnými stroji a s efranty?

Ale musela přece existovat nějaká možnost, jak vesnici uhájít a Alcama i s jeho mordpartou poslat ke všem čertům. A osvobodit Aruulu...

Ponořen v těchto neradostných úvahách se rozhlížel kolem sebe, pohlédl nahoru k jeskynní klenbě, pak sklouzl zrakem dolů a jeho pohled spočinul na prameni, který se s pleskáním a bubláním řinul po podlaze jeskyně.

"Myslím," řekl náhle, "že jsem na něco přišel..."

"Opravdu?" zeptala se Sam s nesmělou nadějí.

"Myslím si to," přitakal Matt, "ale nemůžu nic slíbit. Je to riziko - a vy mně při tom musíte bezpodmínečně věřit."

"Nemáme co ztratit," ujistil Yorl.

"Tak dobrá." Matt kývnul. "Mám plán. Napřed osvobodím Aruulu a pak..."

"A... co když už není naživu?" hlesla Sam.

Matt vzhlédl a spočinul na mladé narkské ženě pronikavým pohledem.

"Potom ať je Wudan Alcamovi milostiv," řekl tiše.

Žena se krčila na holé zemi. K mužům, kteří se dychtivě a hlučící tlačili u vchodu do stanu, byla obrácena zády. Řetěz o délce asi čtyř loktů, který poutal jeden její kotník, jí bránil v útěku.

Žena byla barbarka. Neměla na sobě nic víc než těsnou bederní zástěrku z kůže. Modročerné vlasy jí spadaly až k hýždím. Její kůže byla pokryta prachem a hlínou; vypadala zanedbaně, bezmocně a vystrašeně - pro muže v hrubé výstroji z kůže a železa cosi jako divoká lovná zvíře...

"Haló, má krásko!" vykřikl jeden z nich. "proč tak sama? Mohl bych ti poskytnout společnost."

Jeho kamarádi se chraptivě rozchechtali - věděli přesně, jaký druh společnosti tím jejich kumpán míní. Chlap - obr mezi bojovníky, který měl na obličeji šerednou jizvu, vystoupil z hloučku a blížil se k bezbranné zajatkyňi.

"Do toho, Bruunte!" vykřikl jeden z jeho kamarádů. "Vem si ji!"

"Jo, vem si ji!" opakovala smečka nadšeně, žádostivá ohavné podívané. "Bruunt," začali skandovat jeho jméno. "Bruunt, Bruunt..."

Podnícen pokřikem ostatních si bojovník troufl dál. Rychle si ze sebe začal strhávat části své výstroje až se nakonec zbavil i kožené košile, kterou nosil. Objevila se jeho nahá, vzrušením zpocená hrud'

Napřáhl ruku a dotkl se ramene ženy, která stále bez pohnutí dřepěla na zemi.

"Hej, děvče!" zachrochtal s přihloupkým úšklebkem, "tady je starý Bruunt - něco pro tebe mám..."

Mladá žena mu nevěnovala ani pohled.

"Hej, ty divoško!" osopil se na ni, popadl ji za rameno a pokusil se otočit ji k sobě násilím.

V tom okamžiku do mladé ženy vjel život.

Její štíhlé tělo náhle jakoby explodovalo v prudkém pohybu. Bleskurychle byla na nohou a setřásla ze sebe jeho stisk. Hned na to se její pravá noha zvedla a se zničující silou dopadla tam, kde se nacházel původ Bruuntova vyzývavého chování.

Obr strnul v pohybu, jeho oči se začaly divoce koulet ve svých důlcích a posléze se s bolestivým kňučením zhroutil a svíjel se v prachu.

Hrubý smích jeho kumpánů náhle ztlchl.

Mladá žena stála nad poraženým násilníkem, ruce zkřížené na hrudi a triumfálně na něj dolů shlížela.

Bruunt zatnul zuby a pokusil se vstát, ale prudká bolest, která se mu ozvala v podbřišku, ho od toho zdržela. Sténaje klesl znovu na zem.

"Moje jméno je Aruula," obrátila se mladá žena k jeho kamarádům a změřila si je bodavými pohledy.

"Jsem bojovnice ze Sorbanovy hordy. A kdo mě chce mít, musí mě napřed porazit."

Muži ve zbroji se nechápavě dívali jeden na druhého; nevěděli, čemu se mají víc divit - tomu, že zajatkyň tak snadno vyřídila Bruunta, nebo tomu, že si troufla vyzvat je k boji.

Chvilí stáli, příliš ohromeni, než aby někdo z nich zareagoval. Pak vyskočil jeden, který se zřejmě cítil obzvlášť dotčen ve své mužské cti a s divokým pokřikem vyrazil proti barbarce.

Aruula se tím nezdála být nijak zastrašena.

Pružně se vyhnula útoku svého protivníka, sehnula se, když se po ní rozehnal pěstí a nacvičeným přehozením přes rameno ho poslala k zemi. Chlapík dopadl tvrdě, až mu kosti zapraskaly.

Vzápětí tu byl už další bojovník.

Také on se dopustil té chyby, že se odvážil do Aruulina akčního prostoru - její pravá ruka s prsty zkřivenými jako drápy mu vjela do obličeje a vyryla mu tam krvavé šrámy. Muž ucouvl a řval bolestí.

Jeho kumpáni už byli chytřejší a zůstali mimo dosah, který Aruule dovoľoval řetěz.

Supíc vztekem si je mladá žena měřila pohledem. V žilách jí kypěla neovládaná zlost, která vzdouvala její nahou hrud'

Tu a tam vystoupil nějaký muž, který chtěl zkusit své štěstí - ale Aruula se k němu ihned otočila a bránila své teritorium jako nějaké dravé zvíře, zahnané do kouta. Se vzteklým vrčením se otáčela kolem své osy a nespouštěla protivníky z očí.

Přesto jí bylo jasné, že nemá žádnou šanci - jakmile muži překonají své první ohromení, všichni se na ni vrhnou. Beze zbraně a na řetězu jako zvíře neměla žádnou naději, že obstojí vůči přesile.

Už se zablesklo v očích jednoho válečníka, Aruula čekala, kdy vyskočí a vrhne se na ni - když tu prořízl vzduch jako nůž ostrý hlas.

"Co se to tady děje?"

Chlapi se zarazili. Jejich řady se rozdělily, když do stanu vstoupil muž s černými vlasy po ramena a s pronikavými očima. Jako ostatní měl na sobě kožešinový oblek a zbroj, ale podle poníženého postoje, jaký muži zaujali, Aruula hned poznala, že se musí jednat o jejich vůdce.

Místo aby se jako ostatní sklonila, vypnula se do celé své výšky a hrdě si změřila cizince.

"Tvoji muži hledali zábavu," prohlásila, když jeho pohled spočinul na zraněných. "A v tolika proti jedné neozbrojené ženě se cítili dostatečně silní."

"Vyzvala nás k boji, generále," hájil se jeden z mužů.

"Je jako divoké zvíře!" vykřikl další.

"To opravdu je," přikývl generál a zůstal před Aruulou stát, měře si ji od hlavy až k patě. "Je divoká a nezkrocená. Žena, která je hodná velkého válečníka. Vezmu si ji..."

Natáhl ruku a chystal se sáhnout na Aruulino bujné poprsí - když tu se zvenku ozval ochraptělý výkřik.

"Generále! Je tu Maddrax! Vrátil se...!"

Matt se s kletbami prodíral hlubokým sněhem. Sněžnice z krysí srsti mu sice prokazovaly dobré služby, ale zavazadlo, které s sebou vlekl na ramenou, bylo tak těžké, že mu každý krok způsoboval přímo utrpení.

Byl proto rád, když za soumraku uviděl vynořit se před sebou palisády. Z jednotlivých stanů se ke stmívajícímu se nebi vinuly stužky kouře. Planuly ohně, v jejichž záři bylo vidět válečné stroje, efranty a několik freků.

Alcamův tábor.

Byl zpátky.

Matt se zhluboka nadechl a připravil se k sestupu.

Generálův tábor ležel v široké kotlině. Matt si byl jist, že muži na strážních věžích ho viděli už dlouho. Mohli.

Krok po kroku se Matt přibližoval k táboru, jehož palisády se před ním tyčily stále výš. Byl úplně klidný, navzdory odpovědnosti, která v tom nejpřesnějším smyslu slova ležela na jeho ramenou.

Jed, který mu Sam podala, byl ještě stále v jeho žilách. Byla to jediná podmínka, kterou si Narkové stanovili - pro ně byl tento jed záruka, že Matt dodrží svůj slib a vrátí se k nim. Jinak mu Yorl a jeho lidé věnovali svou plnou důvěru a svěřili mu i to nejceněnější, co měli.

Matt se přiblížil k hlavnímu vchodu.

Dřevěná křídla vrat se rozlétla a uvolnila vstup do tábora. Stráže nechaly Matta beze všeho projít, zíraly s úžasem na velký vak, který nesl a jehož látka se barvila krvavou červení.

Matt si jejich zvědavých pohledů nevšímal. Nezmaten prošel táborem a přiblížil se ke generálově stanu, který stál uprostřed.

Stráže, které hlídaly po obou stranách velitelova stanu, mu svými oštěpy vzdaly čest.

"Bud' pozdraven, Maddraxi," řekl jeden z nich. "Alcam tě očekává."

Matt cosi zamumlal, co snad měla být odpověď, a vstoupil.

Alcam seděl na čemsi jako trůn - na stolci hrubě zhotoveném ze dřeva, přes nějž bylo přehozeno několik vrstev kožešin - a vyčkávavě pohlédl na svého návštěvníka.

"Vidím s radostí, že Maddrax ještě žije," řekl. "Alcam z Asmarku nabízí velkému bojovníkovi svůj pozdrav."

"I já tě zdravím, Alcame," přistoupil Matt na tuto hru.

"Dokázal Maddrax najít a osvobodit svou družku?" vyptával se generál pokrytecky.

"Ne," řekl Matt. "Přišel jsem pozdě. Narka-to ji už zabil. Zůstala mi jen pomsta."

"Ne?" zeptal se Alcam nedůvěřivě a natáhl svůj krátký krk.

Místo odpovědi shodil Matt krvavý pytel z ramen, postavil ho na zem a otevřel. S významným pohledem sáhl dovnitř - vytáhl kreví potřísněnou, chundelatou srstí porostlou hlavu Narka-to a mrštil jí ke generálovi.

Alcam prudce vyskočil, když hrůzu vzbuzující hlava dravé šelmy přistála u jeho nohou. Se zděšením pohlédl na mocné kly a smrtící zuby. Pak ale uviděl krev a mrtvé černé oči - a vybuchl v hluchý smích.

"Je mrtvý!" vykřikl a triumfálně zvedl sevřené pěsti. "Narka-to je mrtvý! Maddrax ho zabil!"

"Ano, je mrtvý," potvrdil Matt s neradostným úsměvem. "Tvé nejtoužebnější přání se splnilo. A co teď, Alcame? Chceš zavolat své stráže, abys mě nechal zabít?"

"Cože?" Úsměv ztuhl generálovi na rtech. "O čem to můj přítel mluví?"

"Nejsem tvůj přítel," opáčil Matt tvrdě. "A nikdy jsem nebyl. Tys neměl v úmyslu nic jiného než mě využít. Teď, když jsem zabil Narka-to, stal jsem se pro tebe neužitečným. Proč bys mě měl nechávat naživu?"

V generálových očích na okamžik probleskl úlek. Ale jeho rysy se ihned zase uvolnily a falešný úsměv se vrátil.

"Maddrax se učí rychle," poznamenal.

"Že ano?" přitakal Matt s úšklebkem. "Ale to ještě není vše. Kde je Aruula?"

Do Alcamova obličej se znovu vrátil polekaný výraz.

"S pravdou ven!" zavrčel Matt, vytáhl svou pistoli a namířil jí na generála. "Nebo to s tebou dopadne tak jako s Narka-to."

Po jeden úder srdce byl válečný náčelník strnulý ohromením a úlekem. Pak ze sebe vyrazil chraptivý povel - a vzápětí zažil Matt ošklivé překvapení.

Posešované pruhy ze zvířecích kůží, které tvořily stěny kulatého stanu, náhle spadly - a objevily se tucty lukostřelců se zbraněmi připravenými k výstřelu a namířenými na něho.

"Jak Maddrax vidí, připravil jsem se," prohlásil Alcam triumfálně. "Když mě Maddrax zabije, sám hned nato zemře provrtán šípy."

Matt Drax se kolem sebe uštvane rozhlédl. Ten úkladný pes!

Pohledy obou se střetly; zdálo se, že zmrzly ve vzduchu.

"Máš pravdu," řekl Matthew potom a nechal svou zbraň pomalu klesnout.

Již se Alcam viděl u cíle svých tužeb - když tu Matt náhle vypálil. Nemířil na Alcama, nýbrž na hlavu Narka-to, která nepovšimnuta ležela na zemi. A také nedržel v ruce svou berettu 98G, nýbrž signální pistoli z nouzové skřínky.

Vše se odehrálo ve zlomku vteřiny.

S hlasitým třesknutím, které přimělo lučištníky semknout se dohromady, vyletěl z hlavně signální náboj a explodoval v oslnivém světle, které oslepilo všechny, kteří - jako Matt - nezavřeli v tom okamžiku pevně oči. Po hlavě Narka-to vyšlehl vzhůru plamen - a olejem nasáklá srst se okamžitě vzněla.

S dutým výbuchem se vzněla i lebka a z jednoho okamžiku na druhý se změnila v planoucí ohnivou kouli. Alcama, který stál hned vedle ní, zasáhly plameny. Ze všech stran sálal nesnesitelný žár. Vybuchující oheň přeskočil až na plachtu a proměnil v plameny dřevěné tyče a kožené pruhy.

Mezi oslepenými lukostřelci propukla beznadějná panika. Někteří byli příliš blízko plamenů a začali zděšeně křičet, když se na nich vznal oděv; další se poslepu dali na útěk, jiní se zase vrhli na zem, protože věřili, že toto zničující ohnivé kouzlo způsobil Orguudoo. Ani jednoho nenapadlo, aby na Maddraxe vystřelil.

Během několika okamžiků zavládl nepopsatelný zmatek. Plameny prskaly a syčely, muži řvali z plna hrdla. Přispěchaly zděšené strážce, po táboře běhali válečníci jako živoucí pochodně a ve své agónii zapalovali ještě další stany. Samotný Alcam, hořící jasným plamenem, vyběhl ven jako šílený a válel se ve sněhu.

Matt využil chaosu a vytratil se. Popadl nejbližšího vojáka, který se mu připlétl do cesty.

"Ta žena!" obořil se na něj Matt hromovým hlasem. "Ta barbarka! Kde je?"

Válečník ani nevěděl, jak se to stalo, a už měl hlavě beretty, za kterou Matt vyměnil signální pistoli, přitlačenou ke krku. Takovou zbraň ještě nikdy neviděl, ale nepochyboval o tom, že v ní je mocné kouzlo a že by mu určitě dokázala urvat hlavu z ramenou.

"V... v rudém stanu!" koktal.

Matt ho od sebe odstrčil a hnál se uličkou dolů mezi stany válečníků. Někde se ozval poplašný signál.

Mezi rozčilenou vřavou vybíhali vojáci ze stanů a utíkali k požáru.

Žádný z nich si Matta nevšiml; kožešinový plášť, který měl na sobě, a tma mu pomáhaly dostat se nepozorovaně k rudému stanu, který mu válečník popsal. Vtrhl dovnitř - a vzdal vřelé díky svému Stvořiteli, když uviděl Aruulu živou a zdravou.

"Maddraxi!" Její tvář se rozzářila, když ho spatřila. "Když jsem uslyšela hrom, věděla jsem hned, že to musíš být jedině ty..."

"Zmizíme," prohlásil Matt, šťastný, že může znovu mluvit ve své mateřštině. Přistoupil k Aruule, ochranně ji objal a namířil berettu na řetěz, který poutal barbarčin kotník.

Projektil roztránil zarezavělý kov. Aruula byla volná.

Matt popadl mladou ženu za paži, chtěl ji odtáhnout s sebou, ale ona zůstala stát, sama si ho k sobě přitáhla a vřele ho políbila na ústa.

Mattem projela vlna něhy. Opět si byl vědom toho, že Aruula už dlouho není pro něj jenom družkou v boji. Opětoval její polibek a na krátký okamžik se křik vojáků a praskot ohně zdály náležet do jakéhosi jiného, cizího světa.

Pak se konečně dali na útěk.

Vyřítili se ze stanu - a jen o vlásek je minula lesklá čepel, která se náhle snesla z temného nebe.

Matt bleskově odstrčil Aruulu stranou, šipkou se vrhl dopředu na zem a odvalil se. Hned byl zase na

nohou, otočil se - a uviděl stát před sebou obrovitého válečníka. Chlap třímal obrovský obouruční meč, kterým hrozivě máchal ve vzduchu.

"Chcípni," zasupěl hromotluk chraptivě.

"Sorry, hochu," zavrčel Maddrax omluvně. "Není čas..."

S tím pozvedl pistoli a vypálil - a obr, jemuž kulka roztránila koleno, upustil svou zbraň a se zaječením se zhroutil.

Aruula neváhala ani okamžik a zmocnila se opuštěného meče. "Kam teď?" zeptala se.

"K ohradě," zasupěl Matt a ukázal na druhou stranu tábora, kde se nacházela ohrada s efranty.

"Tak pojd'me," řekla Aruula.

V poklusu překonali oba uličku mezi stany a přeběhli tábor, kde stále ještě panoval totální chaos. Většina Alcamových mužů byla zaměstnána hašením požáru a snahou zabránit plamenům, které už zachvátily další tři stany, v dalším šíření.

Těch několik málo bojovníků, kteří Matta a Aruulu poznali a postavili se jim do cesty, jednoduše smetli a běželi dál. Jejich pokřik se ve všeobecném zmatku ztratil.

Bez dechu dorazili konečně k ohradě, kde byla chována nákladní a jízdní zvířata.

"Stát!" vykřikl strážce, jeden z mála, co zůstali na svém místě. Když uviděl řítit se k sobě Matta a Aruulu, pozvedl svůj oštěp a pokusil se jím po nich mrštit.

Aruula ho předešla.

Její meč, kterým hodila se smrtící přesností, prot'al s hvízdnutím vzduch a se strašlivou silou se zaryl do hrudi válečníka. Muž byl na místě mrtev.

Aruula vytrhla čepel z mrtvého a přivlastnila si jeho kožešinový plášť, zatímco Matt přeskočil plot ohrady a přiblížil se k jednomu osedlanému efrantovi.

Ještě nikdy na tomto srstnatém zvířeti neseděl, ale na ranči svého strýce často projížděl nezkrocené koně. Nemusel mít sice ani tušení, jak ve vzduchu řídit nějakého zmutovaného mravence - ale jet na jakémkoliv čtymožci nebyl pro něj žádný problém.

Zaťal prsty do dlouhé efrantí srsti a vyšplhal se do sedla, které bylo připevněno na šíji mohutného zvířete.

Mocné zahnuté kly vypadaly hrozivě, efrant páchl jako bizon - ale jestli jim může dopomoci k útěku z Alcamova tábora, je to jenom Mattovo právo, použít ho.

Rychle pomohl Aruule vylézt na hřbet zvířete a sednout si do sedla za něho, potom práskl otěžemi.

Mohutný osrstěný chobot zvířete se natáhl dopředu a vyšel z něj ohlušující ryk - a vzápětí se už efrant dal do pohybu.

Byla to zatraceně krkolomná jízda.

Obrovské zvíře těžkopádně postavilo jednu svou mohutnou tlapu před druhou a zdálo se, že se pod jejím dopadem zachvívá země. Pak se efrant pomalu rozešel. Matt ho dirigoval k plotu ohrady, který mohutné zvíře prolomilo jako ohradku ze sirek.

Pak přitáhl otěže a otočil efranta k palisádové zdi. Zvíře ihned ochotně poslechlo. Zvyklé vykonávat povely svých jezdců bez odporu, rozběhlo se k palisádě, neústupně a neomylně jako tank a svůj běh stále zrychlovalo.

"Dolů!" zavelel Matt - a v příštím okamžiku zaútočil efrant na dřevěné opevnění. Jeho mohutné kly si proklestily cestu mezi kmínky, tvořícími palisádu, ty se podvolily a rozpadly.

Svou tunovou váhou povalil efrant dřevěné oplocení na zem, všechno ještě krátce a nevzrušeně zašlapal - a v hradbě zel v několika vteřinách obrovský průlom.

Byli volní!

Matt se přes rameno ohlédl nazpět - a viděl, že jejich útěk nebyl nezpozorován. Přibíhali válečníci se zuřivým křikem na rtech. V bezmocném vzteku vrhali po uprchlících oštěpy - ale žádný z nich nezasáhl svůj cíl.

"Rychleji! Rychleji!"

Matt a Aruula pobízeli efranta ke spěchu a hnali ho ven do tmy. Už věřili, že Alcamovi a jeho lidem unikli.

"Co se to tu děje?"

Muž s obličejem ošklivě znetvořeným od plamenů se vyšplhal na obranný ochoz, který se táhl za palisádovou zdí.

Stráže se ulekly, když pod všemi těmi sazemi, krví a spáleným masem poznaly svého velitele Alcama.

"Ukradli efranta a utekli," hlásil jeden z mužů a ukázal ven na sněhovou plošinu, kde se Maddrax a žena právě chystali zmizet ve tmě.

"Tak střílejte!" zařval Alcam bez sebe zlostí, bolesti a nenávistí. "Neslyšíte? Střílejte...!"

Stráže rychle uposlechly rozkaz svého vůdce. S hvízdáním se hnaly šípy ven do noci, lesknouce se v bledém měsíčním světle - než se bez účinku ztratily ve tmě.

"Babralové!" zařval Alcam v zuřivém vzteku; vytrhl muže, který stál nejbliž, šíp a luk a zasadil mu tak tvrdou ránu, že se pozpátku zřítíl z ochozu.

Generál rychle nasadil šíp na tětívu, napjal ji a namířil. Ve tmě bylo ještě možno nejasně rozeznat obrysy efranta a obou jezdců.

"Orguudoo," zašeptal tiše, "stůj při mně..."

Pak pustil tětívu - a opeřený šíp nastoupil svou cestu...

Vzduch naplnil ostrý sykot - a v příštím okamžiku ho vystřídal hluboký nepříjemný zvuk. Matt pocítil, jak sebou Aruula za ním křečovitě škubla.

"Aaach..."

"Aruulo!"

"...já... zasáhli..."

"Zatraceně!"

Zatímco hnal efranta v krkolomném tempu dál, sáhl Matt za sebe. Jeho ruka se dotkla Aruuliných zad a nahnátla dřevěný dřík šípu, který z nich trčel a krev, řinoucí se z rány. Pozoroval, že Aruula ochabuje a má stále větší potíže udržet se v sedle. Podepřel ji jednou rukou, zatímco druhou svíral oštěp.

Matt se stále po chvilkách ohlížel dozadu. Nejraději by zastavil a ošetřil Aruulino zranění, ale kdyby je Alcom a jeho lidé chytili, bylo by v každém případě vše ztraceno.

"Aruulo?"

"M... Maddraxi?"

"Vydrž ještě chvíli, děvče," vykřikl zapřísahavě přes rameno, "vydrž..."

Aruula cosi zamumlala, snad to byl souhlas, ale bylo zřejmé, že je těžce zraněna. Zplihle a bez síly viselo její tělo v sedle, udržováno jen Mattovou silnou paží.

Matthew Drax cítil, jak do rukávu jeho overalu prosakuje Aruulina krev. Do očí se mu začaly tlačit slzy - a nebylo to jenom ledovým nočním větrem, který ostře profukoval horskou kotlinou.

Teprve když Alcamův tábor zůstal daleko za nimi a zdolali první pásmo stoupání, dovolil Matt sobě i Aruule krátký odpočinek. Vytáhl jí šíp z rány a pokusil se ji ošetřit z prostředků, které našel ve svém medikitu - balíčku první pomoci, který měl v kapse na nohavici svého overalu.

Mladá žena ztratila mnoho krve, dýchala namáhavě a chraptivě. Matt předpokládal, že jí šíp patrně propíchl jednu plíci. Jestli vnitřní krvácení nepřestane, bude Aruula beznadějně ztracená.

Museli se ale bezpodmínečně dostat do vesnice Narků - uprostřed ledové divočiny by oba žalostně zmrzli.

Matt vysadil mladou ženu do sedla před sebe a objal ji pažemi, zatímco hnal efranta výš a výš do zasněženého pohoří.

Nějaký čas, který mu připadal jako věčnost, jeli bizarní krajinou sněhu, ledu a skal, která v měsíčním světle působila ponuře a strašidelně. S každou hodinou, která uplynula, se Aruulin stav dramaticky zhoršoval. Znamky života, které tu a tam projevila, byly stále slabší a řidší, její dech byl mělký a sípavý. Vícekrát se Matt zastavoval, zkoušel její puls a sahal jí na čelo, při čemž zjistil, že má horečku.

Panika v něm rostla. Strach, že by Aruula mohla na následky svého poranění zemřít, aniž by on měl nějakou šanci jí pomoci, ho dělал napůl šíleným. Nehledě na pár léků proti bolesti nebylo v jeho medikitu

nic, co by Aruule mohl podat. Potřebovala lékaře, nemocnici, dobře vybavený operační sál - ale v tomto barbarsky primitivním světě nic podobného neexistovalo.

Aruulina kůže zesinala, z ústních koutků jí začala v tenkých stružkách vytékat krev. Intervaly, v nichž ztrácela vědomí, byly stále kratší. Snad to tak i bylo lepší - aspoň tak necítila strašné bolesti, jež mučily její tělo.

Matt těžce polkl.

Nestane - li se nějaký zázrak, Aruula tuto noc nepřežije.

Aruula byla znovu malé děvčátko.

Stála až po kolena v chladné vodě řeky a snažila se holýma rukama chytit jednu xaalaa, které připlouvaly s proudem.

Stále znovu a znovu se ruce děvčátka nořily do vody, snažice se chytit jedno z těch dlouhých kluzkých zvířat - marně. Aruula se musela smát, pištěla potěšením, když cítila, že se jí otírají o její nahé nohy, aby ihned nato sklouzly s proudem a odpluly.

Ale nenechávala se rozptýlit od svých plánů. Stále znovu hmatala ve vodě, snažíc se holýma rukama chytit to, co se chytit nedalo.

Rozpustile poskakovala v řečišti a několikrát tam i celým tělem padla, takže krátká kožená košile, kterou měla na sobě, na ní visela celá mokrá.

Děvčátko se smálo.

Nahoře, na zelené louce, viděla stát lidi, příslušníky jejího národa Třinácti ostrovů. Aruula na ně mávala a oni jí mávali nazpět. Pak byli najednou všichni pryč a nad krajinou se zvedl černý stín, který se během několika okamžiků rozšířil na celou zem. Pohltil zelené louky i řeku, zakryl vrcholky hor.

Aruula zpozorovala, že jí náhle k srdci sáhl chlad.

Smrtelný chlad.

Pohlédla vzhůru a viděla, jak se na obloze objevil jakýsi mohutný pták a zatemnil slunce. Jeho křídla byla tak nesmírná jako obloha, jeho tělo černé jako noc. Jeho křik byl tak hlasitý a pronikavý, že se Aruula třesouc se schoulila do sebe.

Temný stín se stále šířil, ponuře a s jakýmsi tlakem se pokládal na její srdce. Zděšeně zírala Aruula vzhůru k ptákovi, jehož mávající křídla rozechvívala vzduch.

"Je to Krahac, pták smrti," uslyšela čísi vzdálený hlas. "Přichází ze své temné říše, aby rozhodl mezi umírajícími. Kdykoliv zazní jeho křik a jeho křídla zatemní slunce, někdo zemře. Ty zemřeš, Aruulo..."

Malé děvčátko vykřiklo, otočilo se a chtělo utéct - ale nešlo to. Xaalaa, které vypadaly že jsou s temným ptákem ve spolku, se jí v mnoha smyčkách omotaly kolem nohou a nepustily ji.

Aruula znovu zděšeně vzhlédla k obloze. V témže okamžiku zahlédla ptáka.

Mohutnými údery svých obrovských křídel změnil kurs, vydal ze sebe chraptivé zakrákání a vrhl se dolů na Aruulu - úděsný lovec, který našel svou kořist.

Když se po nekonečné jízdě konečně před ním vynořily hustě na sebe natlačené chatrče vesnice Narků, Matt ulehčeně vydechl.

"Jsme tady, Aruulo," mluvil tlumeným hlasem na svou družku, která mu bez vědomí ležela v náručí.

Předtím jí svázal zápěstí k sobě a její paže si přehodil jako nějaké pouto kolem krku. Tak ji mohl pevně držet a zahřívát ji, zatímco na ni stále konejšivě mluvil, jak projížděli bizarní ledovou krajinou.

Odpověď už dlouho nedostával. Asi před hodinou Aruula upadla do hluboké mdloby a od té doby se neprobudila. Matt se obával nejhoršího.

Projel vchodem do vesnice. Stráže s pochodněmi k němu přiběhly, aby se postaraly o efranta, zatímco Matt s Aruulou v náručí sklouzl ze sedla a nesl ji k chatrči Nejstaršího.

Když Yorl, který celou noc nespál a očekával Maddraxův návrat, uviděl bezvědomou ženu, pokynul

ihned Mattovi, aby ji položil na lůžko ze sena, které starci obvykle sloužilo jako místo k odpočinku.

"Co se vlastně stalo?" vyptával se polekaně.

"Šíp," řekl Matt pouze. Položil Aruulu a chystal se vyměnit jí krví prosáklý obvaz.

Bojovnice téměř nedýchala. Její tvář byla zsinálá a vpadlá, puls nepravidelný. Ztratila příliš mnoho krve; jejím vysíleným tělem zmítaly křečovitě záchvěvy.

Pod Yorlovými starostlivými pohledy vyčistil Matt ránu, i když věděl, že to nepomůže. Vstoupila Sam a viděla, co se stalo. Nevypadala o nic méně otřesená než její otec.

Narkové si mohli docela dobře představit, co se asi v Mattovi musí odehrávat - jejich život v horách, bohatý na strádání, je naučil, co znamená ztráta blízkého člověka...

"No tak, děvče, ty to dokážeš," zapřísahával Matt Aruulu. "Musíš to dokázat, slyšíš? Já tě potřebuju, zatraceně..."

Mladá žena nereagovala.

Matt bezmocně sevřel pěsti a unikl mu zoufalý sten. Dával si vinu ve všem, co se stalo. Kdyby nebyl vstoupil do Aruulina života, nikdy by se nebyla rozhodla, že ho bude při jeho pátrání doprovázet. Kdyby se byl nenechal od Alcama obelstít, byla by teď Aruula nezraněná a v pořádku.

Byla to jeho vina.

Jenom jeho vina - a neexistovalo nic, co by pro ni mohl udělat.

Aruula pootevřela ústa a slabě zasténala.

Její kůže byla jako vosk, z nosu a z ústních koutků jí stále tekla krev. A s každou její kapkou z ní nezadržitelně unikal život.

"Ne!" Matt zoufale zatřásl hlavou. "Nedělej mně to."

Ztroskotal v tomto cizím světě, neměl žádné přátele, žádné spojení. Aruula byla jediná blízká duše, kterou měl. Nesmí zemřít! Ne kvůli chybě, kterou udělal on...

Náhle pocítil Matt, že se ho čísi ruka jemně dotkla na rameni.

Byla to Sam.

"Pojď," řekla jen a naznačila Mattovi, aby ji i s Aruulou následoval.

Matt byl příliš unavený a příliš zoufalý, než aby se vyptával. Bez váhání zvedl Aruulino téměř neživé tělo a vyšel za Yorlovou dcerou do ranního svítání, které se už mezitím rozprostřelo nad horami.

Prošli vesnicí a zamiřili ke skalní štěrbině, z níž do chladného ranního vzduchu unikala bílá pára. Sam u vchodu zažehla pochoděň, vstoupili a sledovali vodní tok, vinoucí se s vřením a pleskáním jeskyní a ústící do zelenavě se třpytícího jezírka.

"Polož svou přítelkyni do svaté vody," nařídila Sam Mattovi.

"Ale..." Matt pochybovačně potřásl hlavou. Zahojit nějakou řeznou ránu byla jedna věc – Aruula však naproti tomu měla vážné vnitřní zranění, probodnutou plíci. A ztratila mnoho krve...

"Polož ji tam," opakovala Sam naléhavě a Matt mechanicky uposlechl. Ani on ani Aruula už stejně neměli co ztratit.

Jemně spustil svou družku dolů a uložil ji do horké, bublající a fosforeskující tekutiny. Sam přistoupila, pravou rukou nabrala vodu a pokropila s ní Aruuliny oči, ústa a vlasy. K tomu tiše mumlala jakési zaklínačské formule, kterým Matt nerozuměl.

Voda začala ještě silněji vřít, téměř to vypadalo, jako by se vařila. Něco se dělo - i když si Matt nedokázal vysvětlit co. Očividně se zde odehrávala nějaká reakce.

Matt zadržel dech, hleděl upřeně na Aruulu a v duchu vyslal k nebi úpěnlivou modlitbu.

Pak, po nekonečných minutách, se Aruula náhle pohnula.

"Co...?"

Matt nevěřil svým očím. Napřed projelo Aruuliným tělem cosi jako elektrizující šubnutí, pak se pohnuly její paže a nohy. Pak se začala v horké vodě jakoby blaženě protahovat - jako spáček, který prožil nějaký příjemný sen. Krev byla pryč, smyta vodou. Do její tváře se vrátil život.

"Můj bože! To přece není možné..."

Sam přitlačila Aruulinu hlavu pod vodu, takže po několik vteřin byla zcela obklopena pění se, dráždivou vodou. Když se vynořila, otevřela oči a zmateně se rozhlédla kolem sebe.

"K... kde to jsem?"

"V bezpečí," odvětil Matt šťastně se usmívaje.

"Maddraxi," Aruula vrátila svému druhovi úsměv. "Co se stalo? Byla jsem v údolí řek... Krahac, pták smrti, byl nade mnou..."

"To byl," přitakal Matt hořce, "ale už není. Bylas zachráněna."

"Ale..." Aruula si sáhla dozadu - tam, kam se jí zabořil šíp. Nemohla nahmatat ani sebemenší jizvu. "Jak je to jenom možné?"

"Zeptej se Sam," řekl Matt s úsměvem a ukázal na Yorlovu dceru, která dosud klečela na břehu jezírka.

"Ty... to tys mě zachránila?" zeptala se Aruula užasle.

"Zachránila tě síla svatého pramene," odvětila Sam, jejíž dialekt se značně od Aruulina lišil, přesto si ale jedna druhé mohly docela dobře rozumět. "Jí vděčíš za svůj život - a potom Maddraxovi. On tě osvobodil z Alcamova tábora. Můžeš být šťastná, že jsi družkou někoho takového jako on..."

Sam se už nedostala k tomu, aby mohla dopovědět poslední větu - protože v té chvíli se na prahu jeskyně objevil její otec. Jeho silueta se ostře vykreslila proti bledému světlu vycházejícího slunce.

"Co se děje?" zeptal se Matt, který už tušil, že nastávají potíže.

"Naši zvědové," vysvětloval Yorl zajímavě. "Právě se vrátili. Viděli Alcama a jeho vojsko. Asmarkové jsou na cestě sem - a je jich mnoho..."

Alcamova popálená, znetvořená tvář byla zrcadlem jeho duševního stavu. Divoká zuřivost a zničující nenávist vřely v nitru vojevůdce, usilující o krvavou pomstu za bolest a pokoření, jichž se mu dostalo. Kůže a maso Alcamova obličje byly spáleny a ztuhly v úděsnou masku. Vše, co nyní chtěl, bylo pohnat k zodpovědnosti muže, který mu to způsobil.

Jeho nenávist měla jediné jméno: Maddrax.

Z vysokého skaliska, na němž stanul v kruhu svých podřízených velitelů, pohlédl generál dolů na úzké, zasněžené údolí, jímž se valil mohutný proud jeho armády, poháněn heroickým duněním bubnů.

V čele pochodovaly kohorty lukostřelců, po nich následovaly nespočetné řady válečníků, jejichž obnažené meče a hroty oštěpů blýskaly ve slunci. Váleční efranti se svými nástavbami, které se podobaly malým pevnostem, pochodovali v uzavřené formaci. Někteří z nich táhli mohutné válečné stroje. Celá ta válečná mašinérie dusala nezadržitelně k vesnici Narků.

Alcam si byl jist, že Maddraxe najde zde.

Maddrax očividně navázal kontakt s Narky a ti mu řekli pravdu o Narka-to a o jeho družce.

A i kdyby!

Přes strašlivé bolesti, které ho sužovaly, se Alcam škodolibě zachechtal. Než přišel na to, že byl oklamán, prokázal mu Maddrax přece jen cennou službu - zabil Narka-to.

Generál si znovu poblahopřál k tomu nápadu, poslat cizince s hromovou zbraní do boje s Narka-to. Jeho plán konečně vycházel - i když trochu jinak, než si předtím představoval.

Zamyšleně si třel bradu a pod prsty cítil hrubou, spálenou kůži. Teprve až bude mít narkský pramen ve své moci, vykoupe se v něm a bolest a strašné rány budou patřit minulosti. Až do doby, kdy se to stane, byla bolest jeho cenným spojencem - protože mu v každém okamžiku připomínala, kdo jsou jeho nepřátelé a co mu udělali.

Narkové si svou zkázu zasloužili už dávno. Nenáviděl jejich arogantní, přemoudřelé způsoby, nechápal, proč chrání pramen jako by to bylo jejich vlastnictví. V rukou těch zbabělých horalů byl pramen naprosto k ničemu. On, Alcam, ho bude na rozdíl od nich používat, aby mohl se svou armádou vyrazit na jih a vydupat ze země mocnou říši, jakou svět ještě neviděl! V jeho rukou bude konečně pramen plnit svůj pravý účel, stane se jednou z mocných zbraní...

Spokojeně pozoroval generál nekonečné řady svých bojovníků, kteří tu před jeho zrakem defilovali. Viděl rozhodný výraz v jejich tvářích, žížeň po krvi v jejich očích, a plný zadostiučinění jim blahovlně pokynul.

Než ještě bude tento den u konce, nebude už naživu jediný Narka. Maddraxova hlava bude napíchnutá na kopí - a pramen bude konečně jeho.

Nikdo ho už potom nezastaví.

Přišli.

Matt je mohl dobře slyšet.

Nejdřív to byl jenom vzdálený rachot, který mohl také pocházet od laviny, která se zřítila někde v okolních horách. Pak byl stále hlasitější a zřetelnější a Matt v něm vnímal stejnoměrný dunivý rytmus.

Válečné bubny.

Alcamova armáda.

Matt zpozoroval, že mladí narkští muži, kteří leželi v úkrytu vedle něho, zneklidněli. Mladíci, jejichž věk Matt odhadoval tak na čtrnáct patnáct let ve svém dosavadním životě ještě žádného nepřítele v tváři v tvář neviděli.

Byli to drsní, přírodou odchovaní výrostci a obratní lovci - ale ještě nikdy nemuseli bojovat o život svůj a svých rodin. Narka-to to za ně vždycky vyřídil. Ted', protože byl mrtvý, nebylo jiného východiska.

V nesmírném spěchu a vypětí vybudovali Narkové sněhovou zeď, vysokou jako člověk, která odřízla vesnici od prudkého svahu, po němž Alcam a jeho lidé museli vystoupit. Na bříse tu leželi na číhané všichni, muži i ženy, starci i mladí.

Každý z nich svíral nějaký předmět, který se dal více méně použít jako zbraň - kopí, luky a šípy, klacky, nože, kameny. V jejich tvářích bylo možno číst úzkostlivé očekávání, v mnoha případech i přímo strach. Matt tomu dokázal dobře rozumět.

Předvoj Alcamova vojska dorazil na úpatí svahu. Nejdříve bylo vidět jenom standarty - strašlivě vyhlížející šklebící se obličej s rohy, které patrně představovaly nějaké demony asmarkského náboženství. Pak se objevili bubeníci, jejichž dunivé bubnování se ozvěnou odráželo od okolních skalních stěn. Zdálo se, že se pod údery bubnů až třese vzduch. Pomalu, ale nezadržitelně se přibližovala zbývající Alcamova armáda.

Byla ohromná.

V čele pochodoval mohutný oddíl lukostřelců, následován nekonečnými řadami válečníků, ozbrojených meči, štíty a oštěpy. Pak se valili efranti, kteří ve své bojové výstroji vypadali jako čtyřnohé pevnosti, jež nikdo a nic nemůže zastavit. Za nimi válečné stroje, katapulty a vrhače. Matt se rozhlédl kolem sebe a viděl, že někteří Narkové se už teď bázlivě kradou nazpět, i když Alcamovo vojsko bylo ještě asi osm set yardů daleko.

"U Wudana!" zaúpěl Yorl, který se krčil vedle Matta za ochrannou zdí. "Nemáme žádnou šanci. Oni nás všechny pobijí. Musíme se vzdát, Maddraxi. Snad nás Alcam ušetří..."

"To neudělá," řekl Matt tvrdě. "Znáš přece Alcama dost dobře, Yorle. Víš, že nenechá nikoho z vás naživu. Chce pramen - a nemá v úmyslu se s někým o něj dělit."

"Ale... musí být přece nějaký způsob, abychom vyměnili..."

"Žádný neexistuje," uumlčel ho Matt. "Alcam rozumí jen jediné věci - válce. Není žádné zpátky."

"Ať nás tedy Wudan ochraňuje," hlesl Yorl a zbledl jako křída, když se podíval na obrovskou armádu, jež dopochodovala na úpatí svahu a začala zaujímat postavení.

Matt odhadl sílu Alcamova vojska asi na pět set mužů - z toho dvě stě lučištníků a tři sta bojovníků, k tomu asi osmdesát efrantů a dva tucty katapultů. Proti němu stálo sto Narků, kteří ve srovnání s Alcamovými vojáky měli bojovat s téměř holýma rukama.

Matt těžce polkl.

Ani on se ještě nikdy neocitl v tak bezvýchodné situaci, nikdy ještě nestál proti protivníkovi, který měl takovou početní převahu.

Trochu podpory od Wudana nemohlo být skutečně v žádném případě na škodu.

Alcam, který jel na největším z válečných efrantů, zvedl velitelsky ruku. Jeho podvelitelé vyrazili na svých

frecích, aby předali jeho rozkazy jednotlivým oddílům.

Za neustálého dunění válečných bubnů se lučištníci posunuli dále dopředu. S pohrdáním si Alcam povšiml, že Narkové, jejichž vesnice ležela nahoře na vrcholu kopce, postavili kolem svého sídla zeď - legrační pokus, jak jeho vojsko zastavit.

Na generálově tváři se objevil zlý úsměv. Tolik hlouposti ho docela pobavilo. Po západu slunce budou hlavy Narků zdobit kopí jeho bojovníků - a ani Maddraxe tento osud nemine.

Lukostřelci, kteří připochoďovali ve dvou řadách, zaujali už postavení. Poté co na pronikavý povel první řada poklekla, vytáhli muži šipy ze svých toulců a nasadili je na tětivy svých krátkých válečných luků.

Zazněl další povel a tětivy byly napnuty. Zvuk bubnů utichl.

Nižší velitel, který velel střelcům, vyslal k Alcamovi tázavý pohled.

Generál se zhluboka nadechl. Miloval tento poslední okamžik před bojem, poslední vteřiny klidu, než se sníh zbarví krví nepřátel. Výkřiky raněných, zápach smrti - to vše způsobovalo Alcamovi potěšení. Jeho srdce volalo po krvi a pomstě - a on je také dostane.

Ted'.

Ruka generála mávla dolů a velitel štěkl chraptivý povel. V příští minutě vyletěly šipy z tětív.

Útok začal.

Byl to ošklivý zvuk, jako když se blíží roj rozvteklených sršňů.

Matt viděl, jak k obloze stoupají dvě stovky šípů, opisují daleký oblouk - a se smrtící přesností se snášejí na narkskou vesnici.

"Kryjte se!" zařval, co měl síly - a hned nato se on i narkští obránci schoulili za ochrannou sněhovou zdi. V příští vteřině udeřilo smrtící krupobití.

S chladným syčením se šipy vynořovaly z oblohy a zarývaly se všude kolem do sněhu. Některé přistály na ochranné zdi, další se zabořily do zmrzlé půdy, jiné zase udeřily do narkských chatrčí. A některé také našly živý cíl.

Matt viděl, jak jednoho mladého Narku, který se třásl schoulen ve svém úkrytu, zasáhl šíp do týla. Byl na místě mrtev.

Jeden starý muž nebyl dost rychlý - ještě než se stačil schovat, už jeden opeřený šíp vězel v jeho noze.

Sotva Narkové překonali první šok, ozvalo se hrozivé svištění znovu - a zase hejno šípů proletělo vzduchem a bubnovalo dolů do jejich obranných linií.

Jeden z nich těsně minul Matta a zabořil se do země mezi něj a Yorla.

"Zemřeme," ponuře prorokoval Nejstarší, zatímco vyvalenýma očima s hrůzou pozoroval ještě se chvějící dřik střely. "Všichni zemřeme..."

V příštím okamžiku se ozval jiný zvuk, který zněl hlouběji a silněji než bzučení šípů - a Matt viděl, že se to dal do práce jeden z válečných strojů.

Jeden z katapultů vymrštil mohutný ledový balvan, který se s ošklivým pronikavým hvízdodem řtil k narkské vesnici - a o jeden úder srdce později dopadl.

Zasáhl jednu z chýší, které stály na okraji vesnice. Ledový projektil prorazil střechu, jejíž zpuchřelý krov se prolomil jako by byl z pouhých zápalek. Celá konstrukce povolila a posléze se chýše s praskotem zhroutila.

Narkové to ještě ani nestačili strávit - protože se hluk výstřelu zase ihned opakoval, a to ještě několikrát po sobě.

Také ostatní katapulty se postupně dávaly do práce a vymršťovaly další ledové balvany, které jako ničivé střely demolovaly narkskou vesnici. Byly poškozeny další dvě chatrče. Ještě horší zkázu však rozsévaly střely, které dopadly na holou půdu.

Se strašlivou rasancí se zřítily z oblohy, narazily a rozstříkly se do tisíců jako nůž ostrých ledových úlomků, které se rozlétly na všechny strany.

Mnozí Narkové byli těmito střepinami zasaženi a zraněni. Jeden muž byl na místě zabit, další zemřel, když se mu jeden jako loket dlouhý ledový krystal zapíchl do hrudi.

S hrůzou pozoroval Yorl, jak jeho lidé trpí, jak plní strachu křičí a stále víc propadají panice.

"Ted!!!" zaúpěl prosebně a chytil Matta za paži.

"Ted, Maddraxi!"

"Ne, Yorle." Matt zavrtěl hlavou. "Musíme ještě počkat."

Napůl se pozvedl ze svého úkrytu a vyslal smluvené znamení lučištníkům, kteří byli rovnoměrně rozestavěni podél celé ochranné zdi.

Narkští muži, kteří až dosud stříleli jenom na geruly a shassy, se pozvedli ze svých krytů a vypustili své šípy - ale jejich lehké lovecké luky nebyly určeny pro boj. Byly příliš slabé, aby dostřelily až k Alcamovu vojsku.

Letová dráha narkských šípů končila v polovině vzdálenosti mezi ním a vesnicí; přistály bez účinku ve sněhu. Z řad Alcamovy armády se ozval posměšný chechtot.

Nicméně tento směšný protiútok měl za následek, že Alcam dal znovu rozeznít bubny a nařídil, aby se jeho válečníci dali na pochod.

Vítězoslavný úsklebek zahrál v Mattově obličejí.

Na toto právě čekal.

"Do útoku!"

Alcamův rozkaz prořízl vzduch - a jeho armáda, která zaujímal širokou linii na úpatí kopce, se probudila k životu.

Lučištníci vypustili ještě jednu salvu šípů, katapulty a vrhače oštěpů vyslaly ještě několik svých smrtelných střel.

Pak lučištníci, válečníci a efranti nastoupili k útoku.

Zvedl se ohlušující řev, který přehlušil i stále dunící bubny. Nižší velitelé křičeli na své muže úsečné povely a jednotlivé oddíly se dávaly do pohybu, ženouce se nahoru do zasněženého svahu.

Úplně vpředu běželi lukostřelci, kteří nyní vyměnili své luky za krátké meče, které nosili u opasku, za nimi následovali těžce ozbrojení válečníci se štíty, ostrými meči a oštěpy. Jako poslední se valili efranti, kteří zadupávali a ušlapávali do země vše, co by po nástupu vojáků mohlo ještě přežít.

"Vpřed!" zařval Alcam ochraptělým, přeskakujícím hlasem. Generál jel v čele svého vojska a ze hřbetu svého efranta mohl dobře přehlédnout celé bojiště. "Nedáváme žádnou milost! Nebereme žádné zajatce! Za Alcama a Asmark!"

"Za Alcama a Asmark!" opakovala stonásobnou ozvěnou ústa válečníků.

Se zuřivým řevem a prahnouce po krvi se muži řítili po svahu vzhůru, připraveni zabíjet vesničany jako zvířata a vykoupat své meče v krvi.

Alcam to sledoval. Necítil ani lítost, ani soucit. Každé vítězství, které se mu podařilo dosáhnout s celkem nepatrnými ztrátami, bylo v jeho očích čestné vítězství - a Narkové se mu protivili už dost dlouho.

Tento den konečně uzavře jejich zkázu.

Byl to velký den.

Konec Narků - a počátek jedné nové velké říše.

Alcamovy říše.

Znovu se Matt a Narkové přikrčili ve svých úkrytech, vyčkávající, až ustane bombardování, které opět bořilo další chatrče a několik Narků stálo živo.

Z druhé strany zdi zněl strašlivý bojový řev Alcamových válečníků. Matt vrhl pohled přes okraj zdi a viděl, jak stovky mužů zdolávají svah, divoce mávajíce zbraněmi. Chtěli krev.

Mladí Narkové, kteří leželi v krytu za ním, vypálili proti útočícím nepřátelům pár šípů - hrdinské, ale zbytečné gesto. Někde byl sice některý z útočících zasažen a zřít se nazpět, ale tucty jeho kamarádů už byly hned připraveny zaujmout jeho místo.

S hulákáním a řevem pokračovaly houfy vojáků v útoku, následovány efranty, jejichž dusot roztřásl zemi. Rozdupou vesnici do základů a s ní zadupou do země vše, co v ní žilo. Muže i ženy, děti i starce. Alcam neznal slitování...

"Maddraxi!" vykřikl zoufale Yorl, snaže se překřičet hluk, který působil nepřítel. "Ted'!"

Matt Drax zůstal naprosto klidný, očima odhadoval vzdálenost nepřátelského vojska.

Ještě čtyři sta yardů.

Je čas...

Matthew jako blesk vyskočil na zed' a zamával vysoko nad hlavou rudým hadrem, který dosud držel v ruce -smluvený signál...

Sam stála na vysokém skalisku, tyčícím se na severní straně vesnice, a zahlédla Maddraxovo znamení. Otočila se, zvedla paže a dala Aruule signál k akci.

Barbarka, která seděla v sedle ukořistěného efranta, zareagovala okamžitě. Práskla otěžemi a vyrazila pronikavý výkřik - a těžkopádné zvíře se dalo do pohybu.

Vší silou se zapřelo do popruhů, do nichž bylo zapraženo. Pruhy, spletené ze silných kožených řemenů se napjaly a zavržaly - a pomalu se začala otvírat vrata, jež zadržovala nahromaděnou vodu.

Byl to Maddraxův nápad, uzavřít tok horkého pramene hrází a tak jej odklonit. Jednou úzkou štěrbinou ve skále se vřící voda dostávala ven a zde se hromadila ve skalní dutině - z níž ji nyní Aruula uvolnila.

Voda se hnala přes nyní otevřené stavidlo do soustavy dřevěných trubek, které Narkové předtím zhotovili, přesně podle Mattových pokynů. Dřevo k tomu získali ze svých chatrčí, obětovali nábytek i četné předměty denní potřeby, aby sehnali potřebný materiál. Spěšně dohromady stlučené roury utěsnili voskem, tukem a olejem, sestavili je k sobě a omotali kůžemi, aby voda ztratila co nejméně ze své teploty. Nyní byla vrata otevřená a voda prudce vystřelila rourami, vstříc svému určení.

Aruula triumfálně pozvedla sevřenou pěst a vyrazila jasný radostný výkřik. Pak seskočila z efranta a spěchala nazpět do vesnice, aby viděla, zda Maddraxův plán bude fungovat.

S řevem se Alcamovi válečníci hnali vzhůru do svahu kopce a zdálo se, že je nic není schopno zadržet. Matt cítil, jak se v něm cosi křečovitě sevřelo. Jestliže plán, který vymyslel, nevyjde, skončí všichni pod nemilosrdnými meči Asmarků.

Náhle se ozvalo jakési zasyčení a pak hukot, který zněl úplně jinak než zvuk šípů a katapultů.

Voda! kmitlo Mattovi hlavou. Aruula otevřela stavidlo!

Jedna jeho část pocítila ulehčení, že aspoň první polovina jeho plánu vyšla. Druhá zadržela dech, doufala a modlila se, aby se podařil i jeho zbytek.

Alcamovi válečníci už byli docela blízko.

Zbývalo ještě sto yardů...

Už přilétly první oštěpy, směřující ve vysokém oblouku vzhůru ke zdi. Někteří z Narků se dali na útěk.

Matt vrhl uštvaný pohled přes sněhovou zed' a ptal se sám sebe, kde by tak asi ted' voda mohla být - protože zed', která Narky kryla, nesloužila jen k tomu, aby je ochránila před asmarskými šípy. Skrývala také hlavní část Mattova plánu - kanál...

Matt pevně sevřel pěsti.

Jeden oštěp se svištěním prolétl vzduchem a zapíchl se před ním do sněhu. Nahoře se objevila Aruula s mečem v ruce. V případě, že by Mattův plán nevyšel, byla odhodlána prodat svůj život co nejdraž.

Matt pozvedl svou berettu a odjistil ji. Ani jeho neměli Alcamovi krvaví psi dostat tak snadno.

V tom okamžiku však ze sněhového pole před nimi vystoupil oblak bílého kouře a jako tenká záclona se položil mezi útočníky a vesnici.

Horká voda! Hluboko pod sněhovou pokrývkou se valila z roury a rozpouštěla sníh!

Alcamovi válečníci poněkud zpomalili, jisti, že vítězství je už na dosah. Náhle se ozval hrozivý rachot.

Nejdřív to bylo jenom neznatelné chvění, kterého si Alcamovi vojáci příliš nevšimli. Teprve když se půda pod jejich nohama pohnula, uvědomili si, že něco není v pořádku.

Náhle se sněhová pokrývka začala trhat. Objevila se štěrbina, která probíhala přesně podél ochranné stěny Nářků a vytvořila jakýsi příkop mezi vesnicí a útočníky.

Někteří z Alcamových válečníků překvapeně vykřikli, ale většina z nich vůbec nepochopila, co se děje. Nechápat se zastavili. Při tom byli mnozí z nich zachyceni a udupáni za nimi postupujícími efranty.

Mezera ve sněhovém pokryvu byla stále širší a širší. Pod Alcamovým vojskem se dala do pohybu mohutná sněhová plotna a sunula se po svahu dolů - a během několika málo okamžiků se změnila v gigantickou lavinu.

Ve sněhu se otevřely další nesčetné trhliny a mezery, které po tuctech polykaly Alcamovy válečníky a lukostřelce. Za strašlivého řevu se po hlavě řítily do sněhových propastí, kde je pak bílé maso udusily a rozdrtily.

Efranti zděšeně troubili a úplně se vymkli kontrole. Jezdci se pokoušeli mohutná zvířata uklidnit a přimět je, aby se obrátila a utekla - ale všude se úplně neočekávaně otvíraly mezery, které jim odřezávaly cestu. Tající sníh a led se s burácením hnaly po svahu jako rozdivočelá bystřina a strhávaly s sebou lidi i zvířata. Proti rozpoutaným silám přírody nezmohly nic ani Alcamovy válečné stroje. Lavina byla jako bílý rubáš, který vše pohltit, strhl do hloubky a už nikdy nevydal.

S ohlušujícím duněním se sněhová masa valila dolů po svahu. Vzhůru stoupala ledová mlha, zatemnila oblohu a zahalila Alcamovo vojsko do smrtícího, stravujícího závoje.

Válečné bubny už dávno utichly, burácení přírodních sil přehlušilo i pronikavé výkřiky umírajících mužů, jejichž touha po krvi se tak z jednoho okamžiku na druhý změnila v čirý smrtelný strach.

"Neee! Nee!"

Alcam řval jako beze smyslů, když viděl, že jeho mocnou armádu v okamžiku pohltily sněhové masy a strhly do svého smrtícího objetí.

Viděl, jak se jeho tak obávané válečné stroje tříští na kusy jako hračky, viděl efranty a jejich jezdce mizet v bílé mlze, viděl své statečné válečníky umírat pohřbené pod ledem a sněhem.

Generál zděšeně křičel, když ze svého palankýnu na hřbetě efranta viděl toto všechno odehrávat se před svými očima a snažil se pochopit, co se to tu vlastně děje. Jeho vodič vsadil vše na to, aby efranta udržel pod kontrolou, ale zvíře se vzpíralo a vydávalo zděšené skřeky.

"Smrt!" řval Alcam, vzteky úplně bez sebe, nahoru k vesnici. "Smrt Narkům, smrt vám všem, slyšíte mne dobře?"

Nedostal žádnou odpověď.

Místo toho se přímo před ním a jeho efrantem vzedmula mohutná sněhová vlna. Generálovy oči se zděšeně vypouklily, když pohlédl na stále rostoucí stěnu, která každým okamžikem hrozila, že se naň zřítí.

"U Orguudoa..." vyrazil ze sebe - a potom ho ledová vlna dostihla a strhla ho s sebou.

Síla nárazu prudce vymrštila Alcama z efranta. Vysokým obloukem vyletěl do vzduchu, prudce narazil na sníh, chvíli se zděšeně pokoušel někde zachytit, nahmatl však jenom led, zatímco byl s omračující rychlostí unášen dolů. Ještě několikrát se převálil, naposledy ještě zahlédl nahore na kopci vesnici Narků, k jejímuž dobytí měl už tak blízko - a nyní nedostupnou.

Žil ještě dost dlouho, aby viděl, jak lavina odnesla jeho i jeho vojsko až na úpatí svahu a odtud jimi nemilosrdně mrštila do propastně hluboké strže, která se otvírala v pozadí.

V prvních okamžicích, poté co dozněl strašlivý hluk padající laviny, zavládlo mezi obránci vesnice ticho. Sklčení a pohnutí hleděli všichni ke vzdálenému okraji strže, kde skončil Alcam i celé jeho vojsko. Pak se ozval pronikavý, radostný výkřik vítězoslávy, který vyrazila Aruula - a vzápětí se už i ostatní Narkové rozjásali s ní.

Muži, ženy i starci vyskakovali, vzpínali ruce a křičeli štěstím a radostí nad tím, že jsou ještě naživu. Mnozí z nich byli tak vyděšení a napjatí, že až teď teprve pochopili, že Alcam a jeho válečníci jim už nikdy nebudou usilovat o život.

Starý Yorl propukl v jasný mladistvý smích. Spontánním gestem objal Matta a pak svou dceru.

Ze všech stran přicházeli Narkové, poklepávali Mattovi na ramena, objímali ho a děkovali mu, mnozí i v slzách. Matt sám nemohl svému štěstí ani honem uvěřit. Nic nemohl říct s jistotou, nevěděl, bude-li jeho plán vůbec fungovat - bylo tu příliš mnoho neznámých a nebyl ani čas provést přesné výpočty.

Co se pro Alcamu a jeho lidi stalo záhubou, bylo jen využití fyzikálních zákonů.

Horká voda, která vytékala z jeskyně a vylévala se z rour hluboko pod povrchem sněhu, rozpustila sněhovou masu, spočívající na zmrzlém podkladu. Chladnoucí voda ihned zase zmrzla a vytvořila tenkou vrstvu ledu mezi půdou a sněhem, na níž se sněhový pokryv pod tíhou bojovníků už nemohl udržet, sklouzl a cestou se změnil v ničivou lavinu.

Tak zanikl v burácejícím infernu ze sněhu a ledu Alcamův sen o veleříši, která by nesla jeho jméno, a nikdo z jeho přísluhovačů, ani on sám, to nepřežili.

Přišla i Sam a poděkovala Mattovi vřelým polibkem, který Aruula sledovala se zjevnou nelibostí.

"Tys nás zachránil," prohlásila Yorlova dcera. "Za to ti budeme navždy vděční."

"Fajn," poznamenal Matt s úsměvem. "Prozatím by mi stačil ten protijed."

Sam rozpačitě sklopila oči k zemi a odkašlala si. "Žádný protijed není," řekla pak.

"Cože?" Matt vykulil oči.

"Nepotřebuješ žádný protijed," vysvětlila mladá žena a vzhledla k němu s poněkud provinilým úsměvem.

"Ten trn neobsahoval žádný jed. Byl to jen..."

"...pěkně vychytralý trik," pojmenoval to Matt pravým jménem ve své mateřštině - a vzápětí propukl v dunivý smích, k němuž se připojili Sam, Aruula i všichni ostatní.

Matt a Aruula zůstali u Narků ještě asi tak dva týdny, aby se po útrapách předchozích dnů patřičně zotavili.

Vesničané jim každé přání takřka četli z očí. Když Matt poprosil Yorla o materiál ke zhotovení lehkého letadla, s nímž by mohl s Aruulou opustit hory, Nejstarší dokonce nařídil strhnout jednu z vesnických chýší, aby měl Matt k dispozici zvířecí kůže a dřevo, které ke svému záměru potřeboval.

Před užaslými očima vesničanů se pak Matt pustil do stavby lehkého kluzáku - takového, co za jeho časů používali piloti ve svém volném čase k rekreaci a sportu. Jako pilot toho věděl dost o aerodynamice a termice, aby dokázal sestavit funkční ultralehké letadlo a po několika pokusech se mu skutečně podařilo zkonstruovat jakéhosi draka na způsob deltaplánu, o němž věřil, že dokáže bezpečně dopravit dva lidi dolů do údolí.

V den, kdy se loučili, byla celá vesnice na nohou.

Yorl pronesl krátkou řeč na rozloučenou, v níž Mattovi ještě jednou dojatě poděkoval za jeho pomoc.

Při této příležitosti mu předal řetízek s přívěškem, který byl zhotoven z jednoho drápu Narka-to a který, zazátkován voskem, obsahoval trochu fosforeskující záračné vody. Procítěnými slovy pak udělil Mattovi čestný titul Narka-neto - "Nový ochránce Narků."

Pak přišla řada na Sam.

V jejím hezkém obličejí se dal zřetelně číst nezakrytý smutek. Litovala, že Maddrax odchází; ve skrytu duše předtím stále doufala, že si ji snad hrdina vybere za svou ženu, která by mu stála věrně po boku.

Nyní se musela spokojit jen s tím, že ho na rozloučenou ještě políbila a podala mu květinu.

"Ledová růže," vysvětlila smutně. "Kvete i v zimě."

"Děkuju," řekl Matt a opatrně si dárek uložil do svého batohu.

"Přijde Maddrax ještě někdy Narky navštívit?"

Matt vzhledl k obloze, která se zářící a nekonečná klenula vysoko nad horami.

"Kdo ví?" řekl. "Snad... někdy."

"U našich ohňů bude pro vás vždycky místo," ujistil Yorl.

"Děkuju," řekl Matt. Pak se odvrátil a připevnil sobě i Aruule kožené postroje. Barbarka bezděky zamručela a obdařila deltaplán skeptickým pohledem.

"A ty myslíš, že se s touhle věcí dá opravdu letět?"

"Úplně bezpečně," ujistil ji Matt a jedním okem na ni mrkl. "Aruula mně musí věřit..."

Zaujali místa pod křídly kluzáku, který stál připraven nahoře na svahu. O něco doleji zřídil Matt z hrubých prken cosi na způsob odrazového můstku. Až se na něj dostanou, nebude už žádné zpátky. Připnul postroje ke konstrukci. Aruula, která visela před ním jako gerulí mládě na hrudi své matky, tiše zaklela. Barbarka se netajila tím, že se jí tento způsob létání vůbec nelíbí. Dávala přednost gigantickým kobyolkám a abnormálním zmutovaným obřím mravencům.

"Mějte se tu dobře!" vykřikl Matt a zamával Narřkům na rozloučenou. Pak se on i Aruula připravili a počkali si na příští příznivý náraz větru.

"Teď!" vykřikl Matt - a on i jeho družka se rozběhli a běželi s kluzákem k odrazovému můstku - a vystřelili z něj do jasného ranního vzduchu.

Aruula, která měla oči pevně zavřené, pronikavě vykřikla, když pocítila, že jí země zmizela pod nohama a nyní ji drží jen pásy postroje.

"Žádný strach," uklidňoval ji Matt, obě ruce na řídicí tyči, s níž pevně a s jistotou kormidloval lehké letadlo.

"Já nemám žádný strach!" dostal uraženou odpověď. "Aruula nikdy nemá strach!"

Matt vykroužil zatačku a přeletěl ještě jednou kolem pahorku, na němž stáli všichni Narkové a mávali. Pak nechal kluzák opsat obrat a jako dravec se vrhl dolů, vstříc vzdálenému údolí.

"Meerduu!" vykřikla Aruula nahlas - ale vítr její hlas odnesl.